

PENTRU Femei

Anul XX
Nr. 948

1 Martie 1946

Lei 400

In apărarea eleganței

de LOUISE DE VILMORIN

ge, se pare, decât prin măsură. De aceia vanitoșii o vor urmări fără folos; deaceia nehotărâți nu vor ști să o facă să zâmbească. Statornică în obiceiurile vechi iubeste totuși noutatea, invențiunea spiritului de aventură călăuzit de bunul gust, îndrăzneala atunci când ilustrează bunul ton și se pune tuturor metamorfozelor stilului, tuturor fețelor personalității. Dar susceptibilă, gingașă, un nimic o jicnește și pentru un fleac ne reneagă și dispere. O pană în plus o împovărează, un colan în plus o gătuie, un parfum violent o sufocă. Ea osândește orice exagerare. Nu încercați s'o împingeți peste marginele finuților ei: vă va părăsi la granița unui ceas în care principiile nu-i îngăduie să vă întovărășească dacă vreți să intrați purtând o pălărie făcută pentru miezul nopții atunci când soarele arată că este prânzul. Ea refuză categoric da-și lua astiei de răspunderi.

O doamnă pe care am cunoscut-o fusese înzestrată de întâmplare cu o bogată colecție de lanțuri de ceas. Se făcea cu ele și le purta în jurul gâtului. Unele erau împletite, altele smălțuite, altele nielate. Anumite erau împodobite cu pietre prețioase și cu mărgăritare baroc, cu medaliașoare și cu picuri de chihlimbar. Altele erau înfrumusețate numai cu dinții de lapte ai copiilor și finilor preferați. Giuvaeruri sentimentale și înfricoșătoare de care se slujea ca să arate importanța ce o dădea cutărui sau cutărui eveniment monden. Cu prilejul

unei nunți modeste nu punea decât unul, pentru un botez princiar douăzeci, șapte pentru o reuniune literară, patruzeci la balul unor străini bogați cărora ținea să le ia ochii. Astfel cu îndrăzneala celor ce se cred civilizați, se înzorzona în felul sălbaticilor fără să-și dea seama și, mândră, strălucitoare, înfoidu-și pieptul plin de aur, arunca priviri disprețuitoare femeilor modest gătite cu cinci șiraguri de mărgăritare sau cu o bijuterie ascunsă sub o floare. Îndată ce vedea o privire îndreptată asupra pieptului său, își mângăia repede colanul și răspundea unei întrebări ce nu i se punea. „Da, spunea ea, sânt minuni de altădată, rarități prețioase, pe care nu le scot decât pentru circumstanțe mari” apoi, arătând dinții fiilor și nepoților, adăuga: „Mă tem întotdeauna să nu pierd vreunul”. Se credea elegantă, duioasă și gândea că dă tonul atunci când chiar sentimentele ei bune se inecau în ridicol. Nimeni nu îndrăznea să-i spună adevărul. Nimeni nu îndrăznea să apere eleganța. Această doamnă era frumoasă și, cunoscând aceasta, își simțea totul îngăduit. Acest exemplu va arăta, încă odată, că nu trebuie abuzat nici de cele mai bune lucruri. Se poate oricând dobândi un efect printr'un exces și tocmai de aceia este cuminte să-l ocolim dacă nu vroom ca efectul să fie contrar celui prevăzut.

Eleganța dă fatal frumusețea, dar frumusețea nu dă fatal eleganța. Nu sânt însușiri de natură asemănătoare. Chiar împreunate pentru fericirea noastră, ele ne apar fiecare în libertatea și independența sa. Frumusețea o menească îngrijorează. Adesea legată de tinerețe, poezii au cântat-o ca pe un bun patetic și aproape dureros, o copilă gingașă pentru care tremuri îngrijorat. Răpită de trecerea zilelor, elocvența ei scade și se pierde, ecoul printre amintiri. Eleganța, mai credincioasă, ne urmează pașii, rămânând nepăsătoare la amenințările vremii. Rătăcitoare, curtenitoare, renăscând în zorii tiecei dimineți, face ocolul lumii fără un ban în pungă, împărțind cu cei ce o înțeleg și o apără nesecata sa comoară de simplitate.

Tradus de Miza Cretzianu

TĂCEREA

de ANA MARIA TUDURI

putere nu o poți găsi decât în marea, în adâncă cuminenție a tăcerii.

„Dar” spune Eva, „mie-mi place să vorbesc, să spun mii de fleacuri, să circipesc ca o pasăre, să râd, imi șade bine când râd; să privesc, mi se umple ochii, de bucurie când privesc”.

Râzi, privește, gângurește, bucură-te de viață, dar în clipele mari, în clipele amarnice, în clipele hotărâtoare, taci!

Tăcerea ta e mai elocventă ca orice cuvânt, e mai tare ca o dojană, mai sigură ca o tănuire, mai aprigă ca o renunțare. E marea ta putere, e marea ta știință.

*

Tăceri... felurite tăceri. Mari, azurii, cu ochii scăldați în bucurii gata să primească sărutul iluziei. Mici, strălucitoare, pline de nădejdi și de nebunești închipuiri. Adânci, conștiente în desamăgirea lor, conștiente de forța lor. Sfășitoarea în durerea nemăsurată pe care o închid în ele și o duc veșnic cu ele. Mincinoase, atunci când ele fâgăduiesc nefăgăduitul și cheamă nechematul. Amare cu aventurile lor prea mari plumbuite de voința tăcerii. Viclene când se folosesc pentru a duce până la urmă frumusețea ce o au în fundul sufletului. Înțelegătoare când au știința de-a asculta, dar mai ales, frumoase atunci când conștiente duc în ele tot farmecul, nemurdărind visul cu aprigul cuvânt al realității.

*

— „Cum, strigă Eva Să nu spun când iubesc. Să spui puțin și rar. Să spui puțin și rar că iubesc, niciodată că plângi, că ești desamăgită sau că suferi. Să-ți spui rar bucuriile și niciodată suferințele. Să-ți spui rar dorințele și să te învești să nu ceri nimic. Trăind numai din renunțări, din tăceri și din visuri poate că vei găsi fericirea.

*

Să nu vezi, să nu auzi, să nu spui nimic și mai ales să nu crezi. Iată nemăsurata putere a tăcerii.

Nu e greu să iubești, să suferi, să renunți sau să plângi; e greu să taci!

E greu să taci, să iubești, să suferi, să nu plângi și să nu renunți.

E greu să taci, să nu spui niciodată nici ce simți, nici ce gândești, nici ce vrei, nici ce dorești. Să surâzi, să accepți simplu și binele și răul, să nu ceri niciodată nimic și totuși să-ți fie sufletul greu de drag și inima plină de doruri.

E greu să taci... Și totuși din această cuminenție a tăcerii poate să-ți vină toată bucuria — dacă cu dârzenie cu hotărâre și cu voință știi și poți tăcea până la urmă.

Tăcerile sunt fâgăduinți, sunt misterul ce leagă pe cei ce sunt chemați a se cunoaște, sunt domeniul de nepătruns a fiecăruia — sunt visele aurii ale nădejților și toată amărăciunea deziluziilor, sunt așteptări deșarte și nebunești visări, sunt balsam și distrugătoare otravă, sunt mai ales nemiloasele taine ale desamăgiri.

*

Eva oftează...

E greu să taci. — E greu să taci și când suferi și când plângi, e greu să taci când inima e plină de căldură, de bucurie și de dărnicie.

De ce să taci?

Din cauza orgoliului, din cauza mândriei, din cauza siguranței nemăsurate pe care-o porți în tine? Ca să nu te înjosești, ca să nu pari ridicol, ca să nu fii neînțeleasă, ca să nu pari alta decât ești?

Dece să nu ai puterea opiniei, bună sau proastă, dragul adevărului, și elanul speranței? Dece să taci?

*

Să taci ca să nu înșeli. Să taci ca să nu precizezi. Să taci ca să nu distrugi nimic din ceia ce ai creiat. Să taci pentru că, mai ales, nimeni nu-ți cere niciodată să vorbești, pentru că trebuie să știi să ascuți nu să te faci ascultată, pentru că nu servește la nimic aventurile, nici amărăciunile, pentru că trebuie să te învâli de necunoscut, pentru că trebuie să renunți înainte de-a fi cerșitor și să ceri. Această

Eleganța ne împodobește cu o taină. Cei pe care-i deosebește la nașterea lor vor avea toată viața această tovarășă iutiniă, mai credincioasă decât umbra lor, mai statornică și mai pizmută decât însăși frumusețea. Pentru acele ființe problema înfățișării este dezlegată înainte de a fi pusă. Alegerea ce o fac întru ori și ce, fie haine, podoabe sau obiecte familiare, nu face decât să întărească echilibrul, să implinească armonia cerută de firea lor, între dorințele închipuirii și mijloacele de a le împlini. După voia hotărârilor instinctive sau aceia a ingeniozității ele pot prefăce spiritul și schimba destinul lucrurilor ce le inconjoară: un fel de fatalitate le va da întotdeauna dreptate. Ele compun transpunând, propun hotărând. Acest acord discret, această convenție și, poate mai cu seamă, simplitatea relațiilor dintre ele și tot ce ating, crează un ton poetic, răspândesc un farmec ce desface analiza, al cărui mister și suveranitate o recunoaștem. Nu se pot copia precum nu se poate copia un caracter, dar totuși pilda lor este atât de izbitoră și de fericită încât toate ființele sensibile vor căua să se inspire din ea pentru a găsi cheia unei desfătări morale și un mijloc de a ocoli neînțelegerile și capcanele echivocului.

Nu e nevoie să stărnești mirarea atrăgând privirile prin vreo îndrăzneală sgomotoasă, prin vreo declarație imprudentă care obosește lesne, ci de a da realității un accent imaterial, de a deslăsa spiritul îngăduindu-i să zărească

un univers în care fantezia este fără vulgaritate, de a pune gândul o ghicitoare ce nedumirește inima. Însfârșit este nevoie de a fi ușor.

O femeie elegantă este o necunoscută pe care o recunoști. În jurul ei nimic nu e greoi, nimic nu este evident decât grația. Întovărășită de avuție sau de sărăcie, ea ține în mână aceeași baghetă magică, același pașaport ideal. Tot ce poartă ne răpește pe dată și totuși ne reține. Ea ne liniștește prin prudența sa, ne turbură prin discreție și prinși între certitudine și incertitudine, simțim la vederea ei o calitate de emoțiune care ne-o face de neuitat.

Să ne amintim că alegerea ce facem luminează convingerile și tendințele noastre și că oricine este îndreptățit de a ne judeca firea după exteriorul ce-l prezintă, care în materie de eleganță este dacă se poate spune, o calitate fără cusur nu va împiedica niciodată identitatea unei persoane de a străbate de sub atributele convenționale ale modei unei epoci. Romanticele se vor lăsa ghicite, îndrăznețele vor fi recunoscute și această identitate sugerată de un detaliu, o mănășcă, o coloare, un inel poate, această bănuială a unui adevăr adânc, acestă jumătate de mărturisire vor fi mai captivante decât revelațiunile întregi cărora închipuirea nu le poate adăuga nimic.

Această eleganță ce nu se poate defini, care nu este nici ordine nici dezordine, nici neglijență nici severitate, nu se poate afla

ARTA IN Realitate

AMINTIRI DE TEATRU

„Amintire, fără tine, n'ar mai fi nici nemurirea
„Si-am muri cu orice clipă
dacă n'ar fi amintirea”.
„Odinboară”

de I. C. ASLAN

Amintiri! Obisnuie numai bătrânețea adușmea amintirilor, care jalonează viața. Să fi îmbătrânit intrată? Până mai ori mă alinau încă visurile nebunești cu care îmbrăcăm viitorul. Astăzi am ajuns să trăiesc din trecut! Bătrâni! — Au băgat de seamă alții! — Devreme ce mi-au cerut „amintiri”!

Amintirile mele despre teatru se confundă cu însuși scrisul meu, fiindcă am început prin a scrie „teatru”!

Pe vremuri, în copilăria mea, în orașul meu natal, Focșani, exista Teatrul Lupescu, dăruit mai în urmă. Pe scena acestui teatru am văzut cele dintâi spectacole, care trebuie să mă fi impresionat destul de mult, de vreme ce zile întregi, după spectacol, mimam și repetam — spre hazul tatălui meu — scenele cele mai neșterse imi amintesc de-o farsă intitulată „Căpitanie de un ceas”, cu scene de un comie de situație, negații, așa zice, de călărie „Recomandată” în care, cu ani mai târziu, Niculescu Buzău avea o creșteră de neuit.

După modelul unor astfel de comedii ușoare am început a scrie unele scene comice, un fel de „teatru de buzunar” genul de astăzi al d-lui Mușatescu, încercări de care tata făcea mult haz.

Nu tot atât făz făcea tata de versurile mele, o îndelemnire, pe care nu o privea nicodată cu ochi buni în schimb, sora tatei — mai înclinată spre poezie — aprecia cu destul interes aceste încercări versificate și mă obliga să le recit mușafirilor.

Pe vremea aceia profesorul meu de latină, un uriaș cu suflet de copil, nu mă putea înghiți cu nici un chip. Pentru cel mai neînsemnat prilej cobora greoi de la catedră și îndreptându-se spre banca mea, mă ținea în cap cu degetele lui osoase, apostrofându-mă: „Băile Dumnezeu, bocole!” Asta se petrecea regulat, spre hazul clasei întregi.

A doua zi după „premierea” comediei mele, s'a întâmplat însă ceva neobișnuit. Profesorul de latină a coborât de la catedră și îndreptându-se spre mine cu degetul arătător, gata să lovească, mă întrebă naiv: „Ja spune, cum e putut să iasă dintr-un cap atât de bocole, o plesă așa de frumoasă?”

Din ziua aceia am crescut în ochii profesorului meu de latină și odată cu mine și notele mele!

Cea de a doua amintire e legată de mai multe peripeții. La sfârșitul anului școlar în care avusesem loc premiera cu prietenii, un grup de colegi, care jucaseră în comedia mea, imi propun să dăm o reprezentație „în provincie”.

Pe atunci Păncu nu fusese distrus de cutremur, — dar nu era totuși decât, Păncu, iar nu o capitală de județ, ca Focșani noastră.

Dau aprobarea mea ca autor, asist la repetițiile trupei. Tipărim afișele și distribuim bilete, pentru pasarea bileteilor.

Care nu ne-a fost însă desamăgirea, când două zile mai târziu, tânărul cochilier, înapoiindu-se de la Păncu, ne înșușește că nu a putut plasa decât numai câteva bilete, a căror valoare însuma în total... 17 lei!

Nu mai puteam bate însă pe retragere! Sala de spectacol fusese angajată, deasemenea și orchestra, căci trebuie să adaug, că — pentru atracția publicului — afișele noastre anunțau, că după spectacol urmează un bal.

Urmărea câteva zile de repetiții înfrigurate, când, pe neașteptate, în prețuia spectacolului unul dintre colegii actori, nou distribuit, vine la repetiție disperat, bocindu-se de zor:

— Nu știu ce să mă fac! Nu'mi intră în cap și pace. M'am trudit toată ziua. M'e imposibil să memorez rolul. Reunui să-l mai joc, Bomba a făcut explozie în plin. În vacarmul general stărnit de acea stă descomectare a trupei, unul dintre colegi strigă, acoperind toate vocele: — Stați! am găsit salvarea! — Să joace autorul! Intr'un singur glas toți repetă în cor: să joace autorul! Autorul!

Pronunțarea nu'mi plăcea. Decât, dificultatea sta în autorizarea deplășării mele la Păncu, și în mal din înțeleg, că tata nu va îngădui așa ceva.

Impărtășind colegilor presimțirile mele, unul dintre ei, colegul P., astăzi colonel în activitate — își la asuprăși obligația de a veni să-i vorbească și de a obține consimțământul lui pentru moșie.

În seara aceluiași zile, colegul P. vine la noi, și îl introduc în odaie, în care tata își făcea seara, fiind gazda lui favorită. Adevărul, cu neplăcutul articol de fond semnat de Constantin Mille, pentru care tata — deși liberal convins — avea o foarte mare considerație.

Parcă revăd și astăzi scena aceia, cutremurătoare, când colegul P. se trăsese din răspuneri să obțină asentimentul tatei de a-mi îngădui să mă duc la Păncu, pentru o singură zi, unde aicea, el, sunt învitat în o nuntă!

Ce nuntă? replică tata necurător, — are el fason de nuntă?...! Zădărnice aruncă în bărbat, colegul P., argumente după argumente, lăudând străduința mea la învățătură și înfățișând nevoia unei deslinderi, căci tata l-o ține scurt: — Am spus de-o, că nu se poate! Și ridicând zărlul, pe care îl lăsase din mâini, se afundă cu toată atenția în citirea articolului.

Nu mai rămânea viitorul ofiter, decât o retragere strategică, — elacse și fieu.

În stradă în fata porții noastre, urmă un conciliabul îndelungat, cu toți ceilalți colegi-actori, care așteptu nerăbdători rezultatul demersului.

Când aflară refuzul hotărât al tatei, cu toții luară o hotărâre eroică: să mă răpească!

Răpirea era programată pentru a doua zi în înțeleg de răscăitul soarelui, iar locul de întâlnire a trupei fixat la grădina publică, de unde urma să pornim la gară spre a ne îmbrăca și pleca la Păncu cu primul tren de dimineață.

Zis și făcut. Toată noaptea m'am zăbăt în pat, fără să pot așipi iar în zori, când la 4 de dimineață, colegul P. imi cloconi la fereastră, săriri din pat, gata îmbrăcat, cum eram de cu seară și fără de rămas bun, pornirăm la grădina publică.

Acolo trupa în pâr ne aștepta nerăbdătoare. Dar în ultimul moment, fte desmăliț de răcoarea dimineții, fte de teamă, m'am răsgândit și le-am spus băcilor: — „Dragii mei, eu nu pot pleca. Fugind de acasă, fără voință, e în stare să nu mă mai primească înapoi! — Lăsați-mă să mă încerc în am demers. Am un unchiu, care nu'mi refuză nimic, și pe care m'am gândit să-l rog, să intervie pentru a obține consimțământul tatei. La 1 și 40 după amiază mai am un tren, cu care pot sosi la timp pentru spectacolul de seară. Cu voia sau fără voia tatei voi pleca la 1 și 40. Dar vreau să încerc și acest demers.”

M'am pus să jur solemn și după jurământ și amenințări, n-am desăpărit — eu întorcându-mă acasă, iar trupa, pornind la drum spre Păncu.

M'am desbrăcat și m'am băgat în pat, prefăcându-mă că dorm, rânzând în ca o băiat cuminte.

Dimineața, luând ca pretext drumul bisericel, m'am dus înțins la unchiul meu, căruia, plângând i-m povestii toată tărășenia mea, rugându-l să intervie pentru mine. M-a răzgândit plin de bunăvoință și ne-am desăpărit.

Intors acasă am găndit toată dimineața sosirea unchiului meu, iar când l'am văzut stând de vorbă cu tata și gesticulând hotărât, am înțeles stăruința cu care intervenea.

La vremea mesel, m'am răsărit mai cuminte și mai îndatoritor ca totdeauna, iar când tata, rupând tăcerea mi se adresă:

— Parcă spunea că vrei să pleci la Păncu?... — Am ridicat niste ochi mari plini de nevinovăție și am răspuns cu jumătate glas:

— Ce, eu sunt copil dintre aceia, care pleacă fără voia părinților!

— Bine, du-te, spune tata înscenându-se, druce, dar vezi de nu fă prostii.

Nu'mi mai trebuia, nici frimura, nici deseri, înșușind banii de drum, am alergat să pind trăsura și am sters-o înșuș la gară. Trenul sosi în Păncu la timp, potrivit orarului din tinerar.

Pentru a ne asigura plasarea bileteilor, am proțis să mergem în delegație la Primărie. Primarul un om de ispravă, ne-a primit cu bunăvoință reținându-ne câteva bilete — dar încășările nu depășeau totuși mai mult de câteva zeci de lei, cu care nu puteam acoperi cheltuielile noastre. Intre care plata muzicii și a sălii de spectacol. Până spre seară rid o schimbare în tuiat încașărilor. În schimb proprietarii sălii a schimbă atitudinea lui față de noi, reclamând de îndată plata sălii, iar muzicanții, urmând exemplul acestuia au început să vociferaze, cerând să fie plătiți cu întârziere.

Er m' am desăpărit. Nu vream nici o cedere. Băieții din truă începură și ei să arunce vina unul pe altul, pentru inițiativa spectacolului și în cele din urmă se căsășiră cu blasfemări asupra autorului.

— Să amânăm spectacolul, propuse unul.

— Dar cu bileteile vândute?

— Rămân valabile săptămâna viitoare!

— Să mai vin a doua oară la Păncu?... — Nu se mai poate! replică eu cu hotărâre.

În mijlocul acestor dispute, colegul L. cel care, răzgându-se din distribuire, se întovărășea ca simplu administrator — smise casei de bani din mânăle casierului trupei și o șbughi pe use afară.

A fost un moment de consternare generală. Ne priveam nedumeriți unii pe alții.

— Poftim, am răms și fără încașări!

O jumătate de oră mai târziu, colegul L. revenea cu un pachet voluminos în brațe.

Se înopse bine. Era o noapte de iulie. Întelată și răcoroasă. Colegul L. scoase din pachet o grămadă mare de articole de tot felul și începu să le arunce.

Articolele multicolore brăzdu cerul în toate direcțiile er buburit lor scoaseră din minte pe pasnici locuitori ai orașului Păncu.

Început cu încetul spectatorii începură să se adune la casa de bilete, — întâi rășălii, apoi în grupuri compacte. În curând casierul nu mai plăddea cu vânzarea bileteilor.

Trupa la îmbrăcat în cabină, pornind autoritar administratorul.

Cabina noastră era improvizată într-o buclărie de vară în curte. În timp ce ne îmbrăcăm și ne grămim, colegul L. intră vijelios în cabină și transferă de buclărie ne întrecă:

— Ce facem, băieți? S'am isprăvit bileteile! Vinem și locuri în preț! Uu... „urta” formidabil buclă din piepturile noastre. Băieții se îmbrățășau se săcurau, topăiau manifestându-și astfel buclărie.

S'a jucat în seara aceia cu un antren, cu o vervă, care a transformă spectacolul într-o sărbătoare.

Încășările au depășit toate așteptările, aproape două mii de lei! Ne-am împărțit frățește câștigul, iar eu imi amintesc, că am trăit toată vara ca un nobil, din primele mele „drepturi de autor”!

JENNY HOLT

O românească star de Cinema la Paris

BUN: «îți amintești»

Infinite sunt posibilitățile și fantezia cineaștilor americani. Am spus-o de zeci de ori și se va pare că trebuie s'o repetăm mereu...

Deastădată, nu avem, evident, o capodoperă dar ni se oferă, pentru a nu știm căta oră, prilejul să constatăm că americanilor nu le trebuie scenarii viabile prin cele înșeși ci numai simple pretexte pentru a ne da filme bune.

În „Îți amintești” nu se întâmplă nimic deosebit, nu se pune nici o problemă nouă, ba am putea spune chiar că totul e banal, dela început până la sfârșit. Si totuși, filmul este savuros. Se urmărește cu plăcere, amuză, emoționează, într'un cuvânt, își atinge scopul propus.

Miracolul îl săvârșește, ca de obicei, „forma” tratării, concretă în micile nimeuri delicioase: o „magie strălucită de poezie, o vorbă de spirit, bine plasată, o situație gingașă, prinsă dintr'un unghi inedit, etc.

Dacă, în cazul de față, valoarea artistică a realizării nu depășește nivelul mediu, faptul se datorește, în mod exclusiv, scenariului. Cu alte cuvinte, regisorul a făcut tot ce era posibil în cadrul mărginit pe care l-a pus la dispoziție tema. Dealtfel, acesteia, în afară de banalitate, s'ar mai putea reproșa lipsa unui final frumos.

Nu suntem partizani ai happy-end-ului „cu orice preț”, dar credem că era mult mai bine ca acțiunea să se fi încheiat odată cu despărțirea eroilor, lăsându-se spectatorilor posibilitatea de a-si imagina că cei doi se vor fi regăsit, după terminarea războiului. În felul acesta, s'ar fi menținut linia romantică a poveștii și n'ar mai fi fost necesară îmbrățirea

nirea Claudettei Colbert, care anulează impresiile lăuate de inepulzabilitatea ei tinerețe din celelalte imagini.

Echipa actoricească, având în frunte pe Claudette Colbert — din ce în ce mai tânără și mai cuceritoare — și pe John Payne — în mare „formă” — a dat un sprinț hotărât regisorului, care, repetăm, a izbutit un film bun în ciuda... și-canelor pe care i le-a făcut scenariștul.

Ați știut că...

„Pe la începutul anului trecut, se va organiza, la București, o zi a filmului românomaghiar? Cu acest prilej, vor sosi în Capitală numeroase vedele ale ecranului maghiar — în frunte cu Javor Pal și Karoly Katalin — cântă regisori, scenariști și tehnicieni.

„Fred Astaire și-a anunțat sosirea la București? Fenomena ul dan a or va fi oarepele... cinematograferilor Aro și Seala care vor prezenta ultimul său film, „You wepe never lovelier”, cu Rita Hayworth (solia infidelă din „Mhattan”).

„Zarah Leander, vedea de origine suedeză, nu va mai putea turna nicio dată, deoarece a colabrat cu cinematograful german?”

„Joan Crawford are 37 de ani?”

Din cauze tehnice ne-prevăzute numărul nostru n'a putut apare la timp.

NUMARUL VIITOR VA APARE

VINER 8 MARTIE 1946

REALITATEA ILUSTRATA

REVISTA SAPTAMANALA
INSORIS REGISTRUL PUB. PER. No. 239

Redacție și Administrație
Editura „ZIARUL” S. A. R.
București, Str. 1. Moynryk 17
Telefon 2-76-25
Registrul Comerț. 300/938

Cont CEC No. 408
Red. resp. ȘT. IONESCU
ABONAMENT E:
3 luni 4.800
6 luni 9.620

Domn' profesor

de ELIZA MĂRZESCU

și otrăvind săgețile privirilor sale reci, metalice, aspre ca fluieratul unui bicu.

A trăit multă vreme în provincie, unde a aflat, chiar din anii fragezi încă, reinvierea rășăritului și evlavia cucernică a apusului. A știut că între ele s'a țesut, de veacuri, o înfrățire pe care nimic nu o poate desbina, și de aceea armonia întregii sale existențe s'a bizuit, nu pe nostalgia bolnăvicioasă a dorurilor neimplinite, ci pe vloga mereu reimperspătată a neînvinsei sale tinereți. L-au ajutat și fantezia, și chibzuia'a. Și-a menținut în chip permanent un echilibru, — poate uneori anevoios, — între poște și datorii, cu toate că; și unele, și altele, sunt când omul este bine echilibrat, subiecte literare pentru speculațiuni intelectuale, iar nu griji pentru muritorul care știe ce vrea și ce poate să aștepte dela viață. Meseria, valoarea lui personală și norocul l-au purtat pe Domn' Profesor ani de-a rândul prin meleaguri străine de unde s'a întors, în preajma războiului, cu multe și variate experiențe o-menești și cu privirile pline de soarele arzător al Argentinei și al Braziliei. A mai adus, de pe acolo, și cafea, ceaiu și ciocolată minunate pe cari le împarte și prietenilor cari se duc să-l vadă, cu o cucernicie ce mișcă și aruncă pe fundul u-

nui ibric toată aroma vieții la noi de mult uitată...

Domn' Profesor nu a fost însă niciodată un adevărat profesor. O curiozitate a tinereții l-a urcat pe catedră, și tot dănsa l-a împins, mai apoi, către diplomația curată în care vorbă era vorbă și faptă, faptă... Dom' Profesor și-a implinit datoria. Și ca cărturar în provincie, și ca ministru în străinătate. Știe că a-si sluji țara nu este sarcină ușoară, mai ales atunci când are nevoie de echilibrul sănătos al unui bărbat care nu a bătut niciodată pe la ușile magnatiilor zilei, și nici nu s'a căciuit pentru drepturile pe cari i le dăduseră munca și cinstea.

Astăzi, Domn' Profesor umple de veselie casele prietenești cari îl așteaptă, mințile cari știu să-l asculte și sufletele ce știu să-l înțeleagă... Și dacă, din întâmplare, îi va fi dat să citească acest portret sumar, nu va înțelege, — dar va zămbi, totuși, — cum de au trecut atâtea luni de când un biet scriitor i-a făgăduit să răsfângă, în câteva rânduri sărace, zămbetul tineresc al Excelenței sale...

Ministru, poate, se va supăra... Domn' Profesor, însă, va ierta... Își va aduce aminte de marea sa lozincă:

„Înțeleg să-mi bārfesc eu prietenii... Nu alții...”

DELA Realitate... LA ALTA

Știți dacă sunteți sau nu îndrăgostită? vă spunem noi...

Ca și pojarul, dragostea are simptomele ei. Și tot ea și pojarul, dragostea este primejdioasă...

Iată mai jos simptomele dragostei. Întrebările se aplică, atât la femei cât și la bărbați, excepție făcând numerele 8, 9, 15 și 18. Fiecare întrebare la care s'a răspuns prin da „da” contează 5/10 puncte.

Dacă totalul punctelor este sub 50 — înseamnă că nu e vorba de dragoste ci, cel mult, de simpatie. Dacă totalul punctelor este de 60 până la 70, înseamnă dragoste. Dacă totalul punctelor este de 70 până la 90, înseamnă dragoste nebunească...

Insuficient, dacă totalul punctelor adunate depășește cifra de 90 persoana respectivă e îndrăgostită până peste urechi sau, cu alte cuvinte, e capabilă de orice sacrificiu.

1. Ați prefera mai degrabă să petreceți o seară cu el, acasă sau la un cinematograf, decât într-un local elegant, unde ar trebui să mergeți?

2. Simțiți câteodată nevoia de a-l face confidențe, destălmăind-i cele mai tainice speranțe, gânduri, aspirații ale dvs.?

3. Aveți dese momente de distracție, uitați unde v-ați pus lucrurile, treceți pe lângă cunoștinți pe stradă fără să-i recunoașteți, vă confundăți n gânduri enorm de departe de prezent?

4. Ați vrea să spargeți capul persoanei care spune un cuvânt de bărfeală împotriva lui? (de obicei e familia).

5. Simțiți o oarecare nervozitate dacă el nu vine, nu vă chiamă la telefon sau nu vă scrie atunci, când îl așteptați?

6. Prezintă pentru dvs. o atracție romantică viața domestică, cu simple plăceri ale unui cămin propriu?

7. Vă dați seama, deodată, că simțiți întocmai ca toate cânteculele și poemele despre dragoste? Întregeți ce înseamnă „să fii cu tine” sau „tu și eu, pe veci”, ș. a. m. d.?

8. Numai pentru femei. Vă dați seama, la un moment dat, că ați adoptat multe dintre ideile și opiniile sale?

9. Numai pentru bărbați. Pe lângă atracționizate, aveți impresia că posedă calitatea înțelegerii și o finețe de caracter pe care n-ați întâlnit-o niciodată, la o altă femeie?

10. Problemele de ordin financiar vi se par acum mai puțin importante decât atunci când vă gândeați la căsătorie în abstract?

11. Aveți impulsuri spontane de a-l protejui, de a-l purta de grijă?

12. Acceptați, fără să vă pară rău, să luați masa și să vă petreceți Duminicile cu el sau familia, Duminici pe care înainte le petreceți singură în oraș?

13. Numai faptul de a fi cu el este de ajuns spre a vă face fericită — atât de fericită încât se încearcă un sentiment de teamă că fiind mereu împreună legătura își va pierde, poate, la un moment dat farmecul?

14. Încecați numaidecât un sentiment de gelozie și ură dacă el atrage sau acordă atenție altei femei?

15. Numai pentru bărbați. Vă face ea să simțiți că sunteți un ins de seamă și iscusit, îndemnându-vă să străluiți în ambianța dvs.?

16. Vă treziți câteodată privind obiecte în vitrină și întrebându-vă dacă lui i-ar place?

17. Când s'a iscat între dvs. vreo neînțelegere sau o ceartă din pricina unor lucruri care nu v'ar fi preocupat altădată, aveți momente de depresie și nopți când nu puteți dormi?

18. Numai pentru femei. Vă preocupă mult de tot felul cum arătați și vă înfrunțați dacă lui nu-i place cum sunteți îmbrăcată sau nu e încântat de aparența dvs. în ziua aceea?

19. Vă străduiți să faceți lucruri menite să-i procure plăcere, dansând bunăoară cu el, deși aceste distracții vă păreau pierdere de timp înainte?

20. Vă feriți să faceți lucruri pe care el nu le agreează: să nu vă vopsiți unghiile cu un roșu prea aprins dacă el nu e de acord, să nu vă mai pieptănați ca de obicei, dacă lui nu-i place?

ATENȚIE! PRIMEJDIE...

Aici institutul de înfrumusețare

Ați fost vreodată la un „institut de beaute”, stimată doamnă? Vai de mine! Ce întrebare stupidă! Bine înțeles că da... Nu știu — dumneata care știi sau cel puțin zici că știi — totul... că orice femeie care se respectă... care tină să pară... mai tânără decât e sau pur și simplu să se nigricească, într-un cuvânt că orice femeie frumoasă care a ajuns la vârsta lui Mathusalem... or care e acea femeie care nu se socotește frumoasă... lăsând vârstă la o parte...? — deci că toate femeile elegante socot că nu se poate trăi fără coafor, manicuristă și institut de înfrumusețare... — Ai uitat stimată doamnă, să adăugăm că „femeile elegante” frecventează institutul de înfrumusețare dar și cele mai puțin elegante... — Bine înțeles... mai sunt femei cari fac o „sedință de înfrumusețare” eventual și la domiciliu. Iei un lighean, torni în el apă fierbinte, adaogi... dar în prealabil te demachezi cu ceva gras — de pildă vaslină... apoi îți legi părul într-un turban alb și... Ier-tați-mă stimată doamnă... ne-am depărtat de subiect... Ca să revenim la institutul de înfrumusețare... — Ah da! Ai dreptate! E îngrozitor! Nu mai poți avea încredere în nimeni! Închipuște-ți ce mi s'a întâmplat data trecută... Mă duceam pe bulevard... Văzui o firmă... plină de tenante... Doamna X — elevă a d-nei Y, specializată în cură de înfrumusețare, tratament cu raze ultra-portocalii, creme hrănitoare pe bază de hormoni și vitamine, cu adăos de esență de portocali și compuse de tralalună! Orice femeie întinereste cu 20 de ani... — Și asta era scris pe firmă? — Nu asta nu! Dar când citeai despre hormoni și regenerarea țesuturilor epidermice... cum să nu-ți vină în minte și asta? Bine înțeles că urcai sus... Trebuie să spun că toate aceste institute sunt deobicei în blocuri, intru... Mă așteptam la o instalație luxoașă... de... obișnuită cu primele institute... când colo... un salonaș apoi un fel de

odăită, un dulăpaș de oțel, ca la medici, un fotoliu ca la coafor și poftim asta e toată instalația! — O clipă, stimată doamnă... aș dori să știu pentru ce frecvența saloanelor de înfrumusețare — pentru „instalație” sau pentru „tratament”? — Ei...! pui și dumneata niște întrebări! Imi spuneam în timp ce culcăt pe fotoliu, în com binizon, mă lăsam unsă și masată... Acum e acum! N'o să mă mai cunoască Gogu! — Soțul dumneavoastră e contra? — Ce soț? care soț? Gogu e... Dar zău, vând un mic capital s'a gândit la o afacere rentabilă... Și ce zici — stimată doamnă, n'am nimic de adăugat! Trebuie să vă așteptați! Înainte cu vre-o 5-6 ani institutele de înfrumusețare din București se puteau număra pe degete! Astăzi avem câteva sute! Primele fuseser deschise de „specialiste”, care studiaseră cursul la Viena, alte la Budapesta, una din ele chiar la Paris, la vestita Helene Rubinstein...

Ele își cunoșteau meseria, erau conștiincioase și — moda a prins. Produsele lor erau de bună calitate și fiindcă, orice s'ar spune, dar pielea trebuia îngrijită... tot așa ca și părul și unghiile, ele și-au creiat o clientelă selectă... Elevele lor... eh... mai merge... dar elevele elevelelor...? Aici lucrul se complică căci produsele bune au devenit tot mai scumpe și mai rare; multe esențe nu se mai găsesc... elevele elevelelor neavând o clientelă de milionare, în stare să plătească prețul adevăratelor produse, au pornit pe calea ersatz-urilor! Iată cum, stimată doamnă, se poate întâmpla ca — după o sedință de înfrumusețare și operație — nu mai tânără cu 20 de ani, ci mai bătrână cu... 50! E un risc! — Și ce e de făcut? Căci Gogu afirmă că o femeie care nu se duce regulat la un institut de înfrumusețare — nu e o femeie elegantă... — Nu pot să-i dau decât un sfat și anume: să nu frecvenți decât institutele cu reputație stabilită în urma experienței îndelungate cu specialiste serioase, de încredere... Nu te lăsa impresionată de îndemnul prietenelor! Căci știți cum sunt unele: după ce sau ars... te trimitte s'o pășești și tu!

— Dar n'ar putea să-mi recomand... un anume, o cremă? — Stimată doamnă... regret... Aici nu facem reclama... Vam dat un sfat... Vam atras atenția... V'o repet — atenție! primejdii! Pășii-vă epiderma! Și așteptați să-mi spuneți: mulțumesc!

Când trece un om grăbit pe stradă pe lângă noi, ne spunem că e ocupat. Când însă un om preocupat și grăbit trece pe lângă noi fără să ne vadă și luăm drept un ne-rod, Dece?

Din pricina greutăților, oamenii devin și mai învidioși. Când însă ajung să în-vădăreze pe semenii lor pentru o bucată de pâine, devin răi.

Se zice, în istoria romanțelor, pe care tot oamenii au iscodit-o, că dacă nasul Cleopătrei ar fi fost mai albit, soarta lumii ar fi fost schimbată. Se mai spune că femeia duce totul de nas.

Când vrei să protestezi pe cineva, gândește-te că și tu, la rândul tău, ai putea avea aceeași soartă.

Cel ce crede că știe multe și de toate este într-adevăr de plâns. Atât baos este în capul său încât nu mai poate afla, nici când e singur, o clipă de răgaz...

PARIS... MON COEUR

de MICAELA CATARGI

Nu vă supărați prieteni dragi, dacă nu mă simt astăzi în stare să vă vorbesc de actualitățile Parisului, nici de mode sau de teatre; nici de „boites de nuit” sau de prăvălii.

Dar este o zi de larmă molatecă. Se răsfășă neajădu-te, lăsându-te să înțelegi că nu mai e sigură să poată din nou răscolă vâzduhul. Nu știu dacă se va lăsa răpita de adierea primăverii sau dacă va mai prăvăli gerul asupra trotuarelor, unde răsună atât de vitejește sandalele de lemn ale parizienelor, care se prefac că s'au deprimat cu frigul, cu locurile reci, cu lipsa de încălzire, cu absența lăinii. Ah! aceste sandale de lemn! De ar fi cântătoarea mea în balada curajului feminin și încă ar fi destul. Sunt atât de felurite și de nostime, cu benzile lor din surugate încât și se pare că elegantele le poartă de bună voință, ca să-și păstreze mersul înaripat, mersul de zețe cu pasul lung, sârlit din goliuri, cu vârful piciorului înainte. („Nu bocăniți!” stăruiesc de patru ani, sfaturile model. „Atenuați ropotul tălpilor sprâmbându-vă mersul pe vârful piciorului”.)

Astăzi, sub arcadele străzii de Rivoli, lucrul ușor al trotuarului aburit răsună ca un criplă de pasăre. Încotro s'o iau? Sub care și de arcade să-mi văd de drum? Să cotoresc pe rue de Castiglione, privind fleacurile încântătoare — miracole de energie creatoare și de gust — ale vitrinelor, spre nobila simetrie a fațadelor din Place Vendôme?

Nu mă îndur parcă să părăsesc linia maestră care dela Etoile, de la steaua celor douăsprezece ale unte sub Arcul de Triumf, coboară Champs-Élysées, îmbrățișează Piața Concordiei cu obeliscul, fântânile și palatele ei gemene, luncă dealungul istoriei Franței — însumată parcă toată în quadratul Tuileriesilor, Luverului, Săntului Germain l'Auxerrois, Hotel de Ville — plerându-se apoi mai departe, și tot atât de nobilă, în cartierele, populare, unde palpită eoul răscolitor, frondelor, revoluțiilor, luptelor pe baricade, eoul rezistențelor fanzeze, eoul cuceririlor acestui popor parizian.

Totuși... mă hotărăsc... Nu! Nu pot rezista chemării Senei. O simt cum se grăbește, dincolo, spre dreapta, între cheurile cu coșurile de flori și colivii; cum trece între toronții de cărți pe care de secole le desfac anticarii, pe paravali ei de piatră; cum duce povara ei de șepuri, viața volaoasă a familiilor de pe punțile lor, merindele și combustibilul Parisului. Podurile ei par că ancorarea de țărâmură, navele cu comori arhitecturale ale insulelor ei, și nava cu piloni înfrinși în cerul vamei ale catedralei Notre-Dame; și nava palatului Dreptății, cu catargul ascuțit al capel regelui cel sfânt al Franței.

Nicodată nu mi s'au părut mai clare cele trei teme ale poemei lui Charles Péguy, împletite în jurul lui Notre-Dame:

„Paris Valseau de Charge...”
„Paris Valseau de Guerre...”
„Paris Double Galere...”

O îmbrățișez toată, în astă dimineață, cetatea magică! Cetatea Spiritului, cu Institutele și Sorbona; cu Biblioteca Națională și cel 120 de kilometri al ei de rafturi, și cele 9 milioane de volume, stampe, medalii; cu institutele ei de cultură; cu templele cunoștinței unde chiar în această clipă, un princip de Broglie, un cuplu Joliot-Curie, revoluționează știința. În zare se profilează cupola secundă a Observatorului, sub care „marele e-quantoral” cercetează cerul. Alături, la Jardin des Plantes, animalele care erau bucuria copilăriei și distracția îndrăgostitilor plimbăreți, când n'au fost comestibile, au pierit de foame în timpul ocupației.

Cetatea tezaurelor! În galeriile Luverului răsună cloacanul tâmplărilor; eliberează din scriile refugului, pe Victoria din Samothrace, pe Gioconda...

În curți tînăse, discipolii află stellerile lui Georges Braque, lui Henri Matisse, și pelerinii, pe acele ale lui Delacroix, Corot, Bourdelle, Rodin. Fiecare francez s'a străduit să-și potrivească un climat de artă, oricât de mo-

dest — cu mobile și obiecte adunate de generații. Bibliotecile particulare ar putea să umple palatul Mazarin; colecțiile amatorilor depășesc volumul muzeelor, cu tablourile, statuile stampele, tapiseriile, covoarele, obiectele lor de artă.

Cetatea Eleganței, unde grațiile femeii au fost înălțate de toți pictorii, dela Watteau la Van Dongen.

Cetatea monumentală, cu fațadele ei echilibrare, cu fântânile, catedralele, cupolele, podurile ei.

Cetatea veseliei și a violenței, nu grație precucerilor și luxului, dar pentru triumfala viață a străzilor ei, cu sumedenia micilor mersuri ambulante — „les petits métiers” cu turgurile ei, fiecare înfășurând poezia și filosofia lui: Marché aux fleurs, marché aux timbres, marché aux oiseaux... și mai departe, peștișul țarg cu vechituri — cu comori — marché aux puces și cimitirul tablourilor, marché aux croûtes; apoi antrepozitele grandioase ale vinului francez, halles aux vins; în sfârșit, les Halles unde pulsează în toată epopeia gastronomice a Parisului, viața materialistă a cetății. Fiecare din aceste popasuri își are specificul, crezurile, tîpuri. Sunt tot atât de originale ca și pelsajele urbane, cu micile cafenele și gargote, unice pe lume. Aci, colț cu rue des Ursulines, suntem la „Toto”, unde Schola Cantorum învecinată își revărsa de decenți, clientela artiștilor și muzicanților.

În altă parte, „Les Deux Magots” sau cafeneaua „Flora” cu celebritatea ei reînnoită de marile figuri ale Rezistenței, care sunt și marile figuri ale literaturii franceze. Această calitate, din aceleași motive, o are și „Le Petit Tabac” în rue Perrenet, loc clandestin de întâlnire al ziaristilor sub ocupație.

Iar în depărtare, înălțimea din Montmartre, purtând cunună donul ei de piatră; Montmartre, stăruia plăcerilor Parisului! Astea poate să fie pentru străni, localurile de noapte din rue Pigalle și din place Blanche. Dar noi le căutam în pelsajele lui

Renoir și lui Utrillo. (A propoș, știți poate că cea mai frumoasă pânză a lui Utrillo, o piață din Montmartre, precum și una din cele mai bune picturi ale lui Raoul Dufy se găsesc în colecția compatriotului nostru doctorul Rudnescu?—Roudy, cum i se spune aci...)

Nol ne găsim plăcerile în balurile populare cu lampioane și acordeoane; la „caf conc” cu Yvette Gilbert și Edith Piaf; în amintirile toponimice ale vechilor mori de vânt „sur la butte”; în bălăcurile de cartier; „l'été foraines”, anticamera ale circului, cu evadarea lor de realism, cu înșelătorile lor vesele, cu dramaticul iluzionism al lîrismului lor, cu ameteala scarănoabelor și caruzelor în care se sărută îndrăgostiții; cu zoologiele lor derizorii și enigmatice patologice și tăcîntul tragerilor la țintă. Funambulii cu cizme roșii, îmbrăcați în saten alb, luncă pe frînghiile aeriene. Mersul lor stelar vrăjește înfime fetelor, pe când băieții sunt în extaz în fața pulperilor în „maillo” roz al acrobatilor, pe egrata căreia joacă razele de tună. Între trapeze zboară sub pânzele corturilor, flințe care dovelesc mîncauna legii corpurilor. Încinsă la solduri cu brauri și paete și deasupra mâinilor, cu brațări de sclavi. Printr-un joc straniu de convenite tălnc și de conjurații misterioase, lumea melancolică și minunată a bălăcurilor își desbracă aparențele umane și te cuprinde în vraja descântecelor milenare... ca circul... ca teatrul (unde de altminteri toptoria magică a Parisului a prezentat, cerută prin sîta artei, o strălucită vizuună coregrafică, Les Forains, baletul lui Boris Kochno, montat de Christian Brard la Théâtre des Champs Élysées).

Spirit și materie, artă și diversitate, oare amestecul lor în doze perfecte, întâlnit la tot pasul, nu conține secretul farmecului sfășietor de dulos, ce-l resmi în plimbarea din astă dimineață?

Parisul nostru regăsește Parisul nostru statornic... Năvălăncorată în înfime noastre:

„Paris, mon coeur. Trois ans vainement fusille”

FEMEIA ȘI POLITICA

de ȘTEFAN TITA

Ariditatea problema participării femeii la viața politică, constituie, mai ales în împrejurările actuale, un grav piconasm.

Totuși ne-a fost dat de curând să întâlnim o dură adversitate la această participare.

Ați crede poate că această adversitate ne-a fost prilejuită de esirea vreunui bătrân și acrit misogin?

Sau de aceea a unui sot nefericit și „neglijat” din cauza unei soții, care practică o profesune, fosta până deunăzi privilegiul monopolist al bărbaților, cum ar fi de pildă, medicina, ingineria, advocatura, etc.?

Nu! Adversitatea ne-a fost prilejuită de hotărârea și sromotoasă argumentare a unei... femei.

Ce să caute Domnule, femeia în parlament? Nu-i de ajuns că este avatoare, mecanică, profesoară universitară, procuror, medic și avocat? E musai să fie și deputat? Nu, hotărâ, nu! Să-și vadă mai bine de treburile ei, fiindcă și-așa femeia, și-a pierdut din grație și femininitate!

Nu este aici locul să înfățișăm amplu toată evoluția situației sociale a femeii, din cele mai străvechi timpuri și până în zilele noastre.

Nu putem totuși să nu subliniem, față de prezenta, unele neînțelegeri dure din chiar partea unei reprezentante a sexului feminin, care evoluția stării sociale a femeii este legată de însuși evoluția societății umane și că indiferent de adversitățile cari s'ar ivi, transformarea socială antrenează în mod fatal o altă poziție, conformă cu principiile progresiste cari determină această transformare.

Fără îndoială, o acțiune lucidă și unită din partea tuturor femeilor ar putea să grăbească procesul transformărilor și al eliberărilor.

Dar adversitățile nu pot, în nici un caz, să zădărnicească mersul evolutiv al societății.

Pe scara descobrilor succesive, femeia ocupă astăzi un loc cu totul înalt. Dar cuceririle muncitorești cari v'aduce o radicală transformare în alcătuirea societății, trebuie să ființifice de rezolvarea tuturor înecită-

tilor, printre cari se găsește și această diferențiere socială a sexelor.

Pătrunzând din punct de vedere profesional în viața socială, femeia nu poate și nu trebuie cu sau fără voia ei, să continue a ocupa o situație minoră din punct de vedere politic.

Ar fi o anomalie, pe care numai societatea burgheză-capitalistă ar avea interesul s'o mențină, ca femeia, care a reușit pe plan profesional să ajungă la un nivel egalitar cu bărbatul, să nu aibă dreptul de a fi alegătoare sau aleasă în parlament.

Chiar în țările, în care structura burgheză-capitalistă n'a suferit esențială modificări, femeia, datorită acestor cuceriri de ordin profesional, a reușit să aibă drepturi politice.

Firește, în Uniunea Sovietică unde principiile colectiviste stau la temelia organizării statale și sociale, problema este pe deplin rezolvată.

De aceea, femeia trebuie să participe efectiv la viața politică a unei țări, încadrându-se în partidele cari luptă pentru desființarea tuturor inegalităților, printre care și aceea a deosebirei sociale dintre sexe.

Desigur că nu trebuie să se cadă în exagerări, cum ar fi aceea preconizată de o bine cunoscută luptătoare feminisă, care cere nici mai mult, nici mai puțin, decât constituirea unui partid politic al... femeilor.

Dacă femeile se organizează în grupări politico-profesionale cu caracter strict feminin, nu trebuie să omitem faptul că activitatea acestor grupări se desfășoară numai în cadrul unor partide politice ale căror teluri sunt de totală descătușare a tuturor celor oprimați și exploatați de societatea capitalistă.

Așa dar, participarea femeii la viața politică este etapa unui proces istoric la care asistăm și care se desfășoară cu sau fără voia unora dintre femei.

Este fără îndoială mai bine din toate punctele de vedere, ca această participare să fie lucidă, voluntară și... unanimă.

DELA Femeie...

Probleme, cazuri...

MARGOTT T., cere un sfat

Stimată Doamnă Rosemarie,

Vin la dvs., care ați alinat multor fiițe suferințele cu cuvintele și sfaturile dvs., sau făcându-le cel puțin să speră că viitorul le va aduce mai mult noroc.

Însă eu d-nă, în situația în care mă găsesc nu știu ce să cred, ce să fac ca să nu greșesc și deaceia mă mărturisesc d-stră, care poate mă veți îndruma pe calea adevărului.

M'am născut într-un sat din sudul Munteniei. La vârsta de 12 ani părinții m'au dat la liceu. Acolo fiindcă nu aveam rude am stat la gazdă. Până în clasa 6-a adică până la vârsta de 18 ani. Am învățat destul de bine. Dar într-o seară de Mai a anului 1944, am făcut cunoștință cu un tânăr destul de simpatic, prin intermediul unei colege, careia îi era văr de al doilea. Tânărul era funcționar la o întreprindere particulară. De atunci am început a ne da întâlniri în fiecare seară. O iubire reciprocă a început el promițându-mi lumea întreagă, și că mă iubește nespus de mult. Dar într-o seară când eram în grădina publică m'a văzut directorul. A doua zi m'a chemat la cancelarie, spunându-mi că mă va da afară din școală, dacă mă va mai vedea cu bărbatul. A pus chiar pedagogie pentru a mă spiona. Și într-o zi m'am și văzut dată afară. Îmi venea să mă sinucid. Însă el m'a luat cu vorba promițându-mi că mă va lua în căsătorie. Ca să mă duc acasă îmi era frică. Deci am plecat cu dânsul la părinții lui care erau la țară. Dar aceștia au început să-l mustre, zicând că este un depravat și că nu admit să mă ție la el. În fine, cu multe rugăminți din partea lui au primit și după plecarea lui m'au tratat ca pe o servitoare. După o săptămână a venit ca să mă ia cu el, promițându-mi că ne vom cununa. Am stat vre-o trei săptămâni cu el, însă când îl spuneam să ne cununăm îmi răspundea că eu n'am atele necesare. Îi lubeam ca pe un idol și mi se părea că și el mă iubește la fel. Dar într-o seară a venit foarte supărat spunându-mi că a fost chemat la concentrare. Am crezut că înnebunesc. Toată noaptea n'am putut să dorm. După două zile a plecat. Am rămas singură neștiind ce să fac și încotro să plec. El îmi trimitea o sumă de bani cari deabia îmi ajungea să plătesc chiria și pentru o masă destul de simplă.

Am scris acasă însă n'am primit nici un răspuns. De la el a început să vină scrisori cât mai rar. Proprietarul unde stam mi-a propus să-l meditez cel doi copii. Am acceptat să am o ocupație. Dar gândul mă distrugă fiziceste și moraliceste. După câteva luni dela plecarea lui am născut un copil. Îmi era rușine să ies în oraș în starea în care mă aflam. După două luni dela naștere a venit și el însă cu totul schimbat. Părea mai posomorât și că nu mă mai iubește ca altă dată. N'a vrut să stea cu mine, mutându-se la altă gazdă cu promisiunea că mă va lua și pe mine. Venea în fiecare zi la mine. L-am rugat să ne căsătorim, însă el mă tot amăna până ce n'a mai venit deloc.

După câteva zile mi-a spus o vecină că l-a văzut cu o femeie prin oraș și cu care, spunea ea, avea să se căsătorească. Cerul dacă ar fi căzut pe mine și tot

n'aș fi simțit o durere mai mare ca cele auzite. Slăbisem într-un mod îngrozitor. Mi-am luat copilul și am plecat la părinți. Când m'au văzut în ce stare mă aflau m'au lăsat în pace și au trimis după doctor, care a spus că am nevoie de aer. Am plecat cu tata la munte unde am stat trei luni, în care timp mi-am revenit destul de bine.

Trecuse un an dela plecarea mea dela dânsul. Într-o Duminică când părinții mei erau la biserică, mă pomenesc că intră în casă el. Am rămas tablou, cu toate că îmi venea să mă arunc de gâtul lui. El însă se repezi la mine cu lacrimi în ochi, rugându-mă să-l iert și să ne cununăm imediat. Fusese căsătorit și numai după două luni soția îl înșelase. S'au despărțit și acum după atâta timp, el vine din nou la mine. L-am rugat să plece imediat să nu aștepte părinții. Mi-a lăsat adresa rugându-mă să-l scriu imediat, ca să vină să ne cununăm.

Acum doamnă Rosemarie, spune ce trebuie să fac, să mă căsătoresc cu el, cu acest om, care destul de mult mă iubește, totuși mi-a produs atâtea dureri. După ce m'a lăsat în disperare, bătându-și joc de mine în chipul cel mai josnic, să-l iau de bărbat, pentru că este tatăl copilului meu?

Ce să fac doamnă? Ce să fac?

Margott T.

Răspuns pentru Margott T.

Pentru copilul d-tale care trebuie să aibe un tată care trebuie să-și cunoască tatăl, te sfătuiesc să te măriti cu omul care ți-a pricinuit atâtea suferințe.

Dacă n'o să vă înțelegeți, o să te despartă de el, dar e preferabil din toate punctele de vedere pentru viitorul d-tale și al copilului, să ai o situație civilă clară.

S'ar putea să te mai aștepte și binele dela mmul care ți-a făcut atâtea rău!

Poate că a învățat să te prețuiască abia după ce te-a pierdut. Trimite-l pe tatăl duminale să vorbească cu el, să înțeleagă adevărul, ca să nu se mai amâne deloc această căsătorie.

Îți urez noroc.

Rosemarie

ZAZA, TRIMITE UN DISPERAT S. O. S.

Doamnă Rosemarie,

Aveam cincisprezece ani, când am venit în București, dintr-un sat din Moldova. Eram o fetișcană frumușică și volnică și mă numeam Zamfira.

La București, am tras la o rubedenie de a tatălui meu, era o femeie fără inimă, avară și intrigantă. Din primele zile, a început să mă persecute și eu am simțit că nu mă poate suferi, că îi stau în casă, ca un ghimpe în inimă!

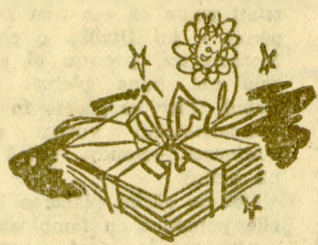
Avea două tete și un băiat. Fetele erau și ele rele și invidioase. Mă părau tot timpul, ba că n'am măturat bine, ba am mâncat o bucată de pâine (n'aveam voie să iau nimic de ale mâncării, chiar dacă leșnam de foame), ba că mă spal și mă dichisesc prea mult.

Erau amândouă mai mari decât mine, cu câțiva ani și nu puteau să mă lerte că bărbatul care venea în prăvălie mă plăceau pe mine și pe ele deloc.

Mă băteau toți din casă, duceam o viață de căine, muncind dela patru dimineața până la douăsprezece noaptea și neprimind ca mâncare, decât o ciorbă și o jumătate de pâine pe zi. Părinții mei, mă dăduseră în gardă la aceste rude ca să învăț o meserie și cu toate că eu le scriam cât de rău o duc, ei mă mustrau că nu sunt destul de supusă și de răbdătoare cu „binefăcătorii mei”!

Unchiul meu, croitorul, nu vroia să mă învețe să lucrez, mă punea doar să calc haine, să le curăț și cu restul timpului, spălam rufe, găteam, măturam. Verișoarele mele, lăssau toată treaba pe mine Dealțul, nici nu vroiau să mă considere rudă, ziceau că sunt servitoare.

În primul an și vârul meu, care învăța pe atunci tărul plâria, se purta tot atât de căinos cu mine ca și ceilalți din casă. E drept, el nu mă bătea, dar mă injura și striga la mine.

În al doilea an însă, văzând că un prieten de al lui, începe să țină la mine, s'a uitat cu alți ochi la mine și într-o bună zi, s'a luat la ceartă cu prietenul lui pe care l-a gonit, interzicându-i să mai calce pragul casei noastre.

Peste puține zile dela această întâmplare, luându-mă la bătaie nevasta croitorului, băiatul a intervenit luându-mi apărarea și ajungând din această pricină la scandal cu mama și cu surorile lui.

Eu am fost foarte mișcată de gestul lui, și am început să țin la el, în tăcere. Dar peste o lună în care timp mi-a mărturisit că mă iubește și am fost a lui. Ne-am mutat singuri, eu, am dus gospodăria, am fost fericită câteva luni, până el s'a săturat de mine și m'a lăsat. Aveam două rochii dragute, și m'am angajat vânzătoare de țigări într-un local. De acolo, a început decăderea mea. Am început să trăiesc când cu unul când cu altul, până ce am cunoscut un bărbat bogat

din altă lume din care făceam eu parte și el m'a luat la el și a făcut din mine o „cucoană”. Nu m'am mai numit Zamfira, ci Zozo.

Aveam lux, mașină la scară, profesoare de limbi străine, mă îmbrăcam la case mari, veneam în contact cu lume bună.

Dar prietenul meu, după un timp, m'a părăsit. Am cunoscut alt bărbat, pe urmă altul și alții.

Aveam douăzeci și unu de ani când m'am îndrăgostit de un tânăr student inginer pentru care am cheltuit tot ce am avut și vândut blănurile și bijuteriile. Am trăit cu el doi ani de zile, l-am iubit neburnește, i-am fost foarte credincioasă, dar ce folos! Când și-a luat diploma, s'a despărțit de mine înșurându-se cu o fată bogată și care, de-aia, demoralizată, scăroasă de viață și de oameni, n'am mai ținut seama de nimic și de nimic... M'am dus cu oricine mă plătea. Și eram din ce în ce mai prost plătită.

Până ce m'am îmbolnăvit: plămânii mei au fost în

pericol. La un pas de tuberculoză! Atunci, providența mi-a scos în cale o femeie plină de suflet, de bunătate. Am cunoscut-o la spital.

Când ne-am înșănătoșit, ne-am dus amândouă la părinții ei, oameni cu o situație bună, locuiau într-un oraș din provincie.

Am stat acolo, îngrijită și menajată și răsfățată (nimic în afară de prietena mea nu-mi cunoștea trecutului, până acum o lună când prietena mea fiind complet restabilă s'a întors la București).

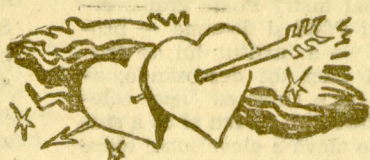
La ea, nu mă poate ține, are o singură odală. Bani, nu am de loc. Ce să fac? Cum să mă descurc? Pentru nimic în lume nu vreau să mai relau viața de dinainte. Mai bine moartă de cât așa ceva.

Rosemarie, m'am spovedit ție ca unui duhovnic. Nu mă lăsa să cad iar, întind brațele spre tine. Fă ceva pentru mine. Dă-mi un sfat, ajută-mă cum poți.

După ce îmi vei răspunde, îți voi da adresa mea completă.

Cu gânduri bune-pentru tine.

Zaza

Scrisoare pentru Zaza

Ai fost multă vreme, victima oamenilor, a împrejurărilor și a slăbiciunii d-tale. În bună parte și a lipsei d-tale de experiență.

Eu susțin, însă că oricând de potrivnice ar fi unui om, împrejurările, dacă e tare, nu cade, nu se lasă doborât de ele. Dacă n'ai fi fost o ființă slabă, după prima d-tale experiență sentimentală proastă, ai fi căutat să muncești, într-o fabrică, într-un atelier și n'ai fi alunecat, atât de jos, din ce în ce mai jos. Ai mai avut un moment important în viața d-tale pe care ar fi trebuit să-l folosești, să-l faci punct de plecare. După ce te-ai despărțit de prietenul d-tale bogat, trebuia imediat să-ți cauți o slujbă. Aveai relații, învățasești limbi străine, posedai un mic bagaj de cunoștințe cu care în mod sigur, ți-ai fi găsit un post: telefonistă, casieră, vânzătoare într-un magazin. Să nu ți fi închipit că abdicând dela rangul la care te urcase amicul d-tale, te-ai fi declarat! Nici o muncă nu deoseleşte. Ai fi avut stima oamenilor, ai fi avut propria d-tale stăină, dacă după viața comodă și luxuoasă pe care ai dus-o ai fi arătat că ții să faci față și uneia mai sobră și mai aspră.

Bărbatul pe care l-ai iubit, te-ar fi respectat și poate că i-ar fi fost rușine să fie întreținut de o femeie care muncește!

Mă întreb ce să faci și mă rog să te ajut! Celace pot face eu pentru d-ta poți face și singură, să-ți cauți o slujbă potrivită cu cunoștințele pe care le ai, cu pregătirea pe care o ai.

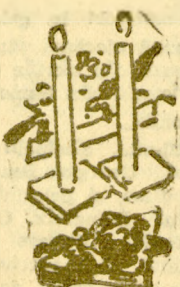
Citești mereu la mica publicitate că se caută vânzătoare care să cunoască limbi străine. Se caută menajere, secretare. Dacă ești complet înșănătoșită, te-ai sfătui să optezi pentru un post de menajeră: ai înțelegerea completă plus un salariu bun. Azi, când problema locuinței și a hranei este atât de grea și tînde să devină din ce în ce mai grea, un om care are casă, caldura, lumină și masa asigurată și ceva bani de cheltuială pe deasupra, se poate considera scăpat de orice grije.

Dă un anunț la gazetă și răspunde în același timp, ofertelor de serviciu care te interesează. Trimite-mi adresa d-tale, poate ți găsesc eu ceva de lucru. Dar înainte de a mă agita pentru d-ta, trebuie să știu că te-ai hotărât să muncești.

Nu pun la îndoială sinceritatea mărturiștilor d-tale cu privire la desgustul pentru viața pe care ai dus-o și la dorința de a nu te mai întoarce niciodată pe drumurile pe care le-ai bătut.

Ești tânără, la vârsta d-tale, trecutul mai poate fi îngropat și uitat!

Rosemarie

Cititoarelor...

NEDUMERIRILE ȘI ÎNTREBĂRILE D-LUI BEBE I.

Doamnă Rosemarie,

Apreciez competența d-tale în toate chestiunile psihologice și în deobște, sentimentale, îmi iau curajul și îndrăzneala de a-ți scrie și de a-ți solicita un răspuns la întrebările mele și o lămurire, la nedumeririle mele.

Este necesar ca să-ți poți face o judecată despre mine,

să mă descurc atât din punct de vedere fizic cât și din celelalte puncte de vedere.

O voi face fără falsă modestie și fără îngâmfare.

Am trezeci și șapte de ani și... înălțimea de un metru șaptezeci și opt. cântăresc tot atâtea kilograme. Sunt un bărbat cu o siluetă cum scrie la carte: robust, fără osânze inutile! N'am nici o infirmitate și nici o deformitate, am toate trăsăturile normale, după multe opinii autorizate, chiar frumoase.

Nu vă impacentați, acest „autoportret” nu este făcut din dorința de a vorbi despre persoana mea și de a vă da datele necesare ca să poți ajunge d-ta la o concluzie.

În privința inteligenței am două licențe, am citit enorm, știu la perfecție engleza, franceza, germana și... româna.

Sunt apreciat în societate pentru conversația mea agreabilă și — zice-se — interesantă.

N'am vicli fumez, beau, îmi plac femeile dar nu cred în exagerări.

Sunt un om bine crescut, generos, sociabil, bun amic, muncitor, întreprinzător, câștig suficient ca să pot duce o viață mai mult decât comodă.

Acum începe partea două!

Sunt însoțit cu o femeie dragută, simpatică, desbădăstă și cu o cultură aproximativă cu care se descurcă destul de bine în viață. O lubește mult dar dragă doamnă Rosemarie, ea nu mă iubește deloc. Să nu crezi că o plictisesc cu dragostea mea, că îl fac scene, că sunt pisălog: Nimic din toate acestea. N'o supăr eu în nici un fel, sunt amabil, dragut și culant cu ea. Dar ce folos! Nu mă iubește!

Am crezut, la începutul căsătoriei noastre că are să ție la mine, dar mi-a mărturisit după puțină vreme că s'a măritat cu mine pentru că îl conveneam dar că de dragoste, nici nu poate fi vorba.

Doamnă Rosemarie, explică-mi te rog, de ce nu mă iubește?

Și de ce alți bărbați, în majoritate, secături, lichele, brute, mârlandi, sunt adorați de femei pline de calități și de virtuți?

Care este misterul? Mi te rog bună și lămurăște-mă.

Sunt oare femeile atât de

perversitate încât nu pot iubi un bărbat decât atunci când sunt foarte prost tratate? Dacă asta e tot „secretul”, îl sinceră și vindem-l și mie. Nu sunt chiar atât de bătrân ca să nu mă mai pot schimba!

Aștept dela d-ta un răspuns cinstit și pentru toate stimate pe care ți-o port, mi-l datorez!

O pleacățiune până la pământ

Bébé I.

ROSEMARIE RĂSPUNDE

D-LUI BIBI I.

Între adevăr domnule Bébé, ai prea multe calități ca să ți iubești!

Atâtea perfecțiuni, nu mă miră că nu interesează, ci nu stărnește nici iubire, nici ură, nici pasiune, ci numai indiferență. Îți lipsesc numai două trei defecte care să fie sarea și piperul în acel conglomerat de virtuți splendide, dar tade, care alcătuiesc persoana și personalitatea d-tale!

Domnule Bébé, (n'ai fost prea inspirat când ți-ai ales acest pseudonim!) noi oamenii, ne prețuim unii pe alții, pentru calitățile noastre dar ne învinim, pentru defectele noastre.

Mi-ai cerut să-ți răspund cinstit și vezi bine, mă confortez. Un om complet, trebuie

LA femeie...

... și dileme!..

Natalia V. Z., se explică...

Dragă Rosemarie,

Sînt nevoie să discut cu seriozitate și adîncime despre procesul meu sufleteș. Te-am ales pe tine duhovnic și judecător. Să mă ascuți și să mă judeci cu obiectivitatea de care ai dat dovadă în atâtea alte cazuri.

Sunt măritată Rosemarie cu un bărbat pe care l-am iubit mult și cu care am crezut cum n'am crezut în nimeni și în nimic. Îl credeam loialitatea, bunătatea

personificată. Îl credeam incapabil de o micșime, de un gest urât. Îl credeam un om de caracter și de onoare.

Dar lată Rosemarie că vîlul roz care mi-a scoperit atîta vreme ochii (doi ani) s'a dat la o parte și realitatea care mi se înfățișează, este groaznică. O serie de împrejurări, de coincidențe, de întâmplări neprevăzute m'a pus în fața unor adevăruri cutremurătoare.

Omul pe care l-am crezut de o cinste fără egal, am aflat că și-a făcut o avere și o situație, mințind, înșelînd, abuzînd fără nici un scrupul de buna credință a unor oameni care l-au ajutat și l-au sprijinit.

Omul pe care îl credeam incapabil să fie josnic, a uzat de cele mai mîrgave mijloace ca să parvie, trecînd peste cariera și viața altora.

Nu sunt vorbe Rosemarie, sunt fapte! Am avut dovezii, documente.

Cum de n'am știut atîta vreme nimic! Soțul meu a trăit multă vreme în alt oraș când a venit aici, în

București, nu îl cunoștea nimeni, în același an s'a căsătorit cu mine.

Dragă Rosemarie de când am aflat oribilul lui trecut, am căpătat o adevărată repulsie pentru el. Mă întreb: Față de mine s'a purtat și se poartă ireproșabil. Dar cît timp va mai purta masea? Acum știu cu cine am de aface. I-am spus tot ce am aflat despre el. A negat cu violență, s'a jurat, a plîns, dar la un lucru nu se aștepta, că am toate dovezile în mîini. Când le-a văzut, a trebuit să recunoască adevărul.

Dar și-a tieluit un alibi foarte abil și vrea să mă convingă că tot ce a făcut a avut totuși un scop uman și că a fost îndreptățit să facă. Dar nu are nici o scuză! Da, Rosemarie, în ochii mei nu are nici o scuză!

Vreau să mă înțelegi Rosemarie; nu mai pot trăi cu un om pe care l-am descoperit așa cum e: rău, necinstit, mincinos, clinic, primejdios, meschin. Eu nu pot iubi orbește, iu trbeue să știu bine pe CINE iubesc și dece iubesc.

Mă voi despărți de el ori care va fi răspunsul tău. Aș vrea totuși, pentru că am multă încredere în tine, să-ți cunosc părerea.

Cu prietenie și stimă,

Natalia V. Z.

Răspuns pentru Natalia V. Z.

Te înțeleg și te aprob în hotărîrea pe care ai luat-o de a te despărți de bărbatul d-tale. Fără încredere și fără stimă, o căsătorie este putredă și n'are nici o rațiune de a exista.

Te admir pentru echilibrul d-tale, pentru claritatea cu care citești în d-ta și pentru nevoia d-tale sufletească de adevăr și de cinste.

Esti un om integru, nu o jumătate de om, cum sunt din păcate, majoritatea semenelor noastre. Prietenia și stima d-tale mă bucură sincer.

Rosemarie

IULIANA P., ne întreabă dacă se află pe un drum IULIANA P., drept, sau pe un drum greșit!

Iubită Rosemarie,

Nu te voi minți spunându-ți că ești prima persoană pe care o consult, a cărei părere o cer! Problema pe care ți-o dau s'o deslegi, mă frămîntă de aproape un an de zile și am discutat-o, răsuicind firul în patru de zeci de ori, cu familia mea și cu cele trei prietene pe care le am. Ce se întâmplă însă? Aceste persoane țin la mine și când e vorba să-și dea un verdict care știu că m'ar face să sufăr, preferă să nu spună adevărul. Nu același lucru se va întâmpla și cu d-ta. D-ta dragă Rosemarie, nu mă cunoști, sunt pentru d-ta o persoană străină și chiar admitînd cazul că ți-aș deveni simpatice citindu-mi slova, tot ai rămîne destul de obiectivă ca să-mi răspunzi drept la întrebările mele.

Dragă Rosemarie, sunt o femeie de treizeci și patru de ani care se „ține foarte bine”. Nu-mi dă nimeni, mai ales în zilele mele bune, mai mult de douăzeci și cîinci. douăzeci și șase de ani. Când sunt obosită par de treizeci!

Am fost căsătorită un singur an, la vârsta de douăzeci și unu de ani, cu un bărbat cu totul nepotrivit cu firea și cu conceptele mele. Am divorțat fără nici o părere de rău și am dus o viață liniștită, destul de sobră cu două legături sentimentale fără prea mare importanță.

Acum însă, mi s'a infundat! M'am amoretat ca o fetiță de șaptesprezece ani, de un bărbat foarte drăguț, chiar frumos, care are toate calitățile visate de mine, dar și cu un mare cursur: are numai douăzeci și opt de ani, e mai tânăr decît mine, cu șase ani. Diferența aceasta de vîrstă, deocamdată, nu se vede, el fiind solid, eu mîngînoasă el pîrînd de treizeci și ceva și eu de mai puțin. Mă iubeste mult de tot, mi-a dat toate dovezile de dragoste și acum, vrea să mi-o dea pe cea mai importantă: mi-a cerut să mă mărit el.

La obiecția mea că sunt cu șase ani mai în vîrstă decît el, mi-a răspuns că nu anii din extrasul de naștere contează, el anii pe care îi poartă în suflet și pe chip. După părerea lui, eu sunt... mult mai tânără decît el, pentru că mi-am păstrat toate frăgezimile; și cele sufletești și cele trupești.

Eu ezit totuși să fac acest pas, el stăruie!

Te întreb dragă Rosemarie dacă să merg mai departe pe drumul pe care mă aflu, dacă acest drum e bun, sau e greșit. Să mă mărit eu el? Dar ce se va întâmpla peste cîțiva ani? Nu peste prea mulți, peste șase, șapte? Vor apare și pe chipul meu semnele maturității și el va fi în plină tinerețe! Nu va fi oare mai greu să renunț atunci la el, decît astăzi, când mă simt și eu încă foarte tânără? Nu știu Rosemarie, eu CĂT va fi mai greu, dar știu că nici acum, nu e ușor deloc. Nu cred că m'aș putea despărți de el. Nu cred că aș putea fi atît de eroică!

Și atunci? Atunci ce îmi rămîne de făcut? Să-l ascult și să mă mărit eu el? Va începe o viață fericită poate, dar umbră permanent de teama că l-aș putea pierde într-o zi.

Astăzi, când sunt și așa prea multe femei, când oferta e prea mare și cererea prea mică, e greu să rețin un bărbat chiar când e mult mai în vîrstă decît tine, dar mi-te când e cu atîția ani mai tânăr... Cîte odată, îmi spun că poate cel mai bun lucru pe

care l-aș avea de făcut, ar fi să plec într-alt oraș, fără să-l dau iubitului meu de știre, să dispar, să-l las cu imaginea mea să mă iubească și să mă dorească dacă nu toată viața cel puțin cîțiva ani.

Dar n'am voință să fac acest gest, dragă Rosemarie, pentru că prea mie drag și prea mă simt bine cu el.

Te rog să-mi dai un răspuns ADEVĂRAT, să nu mă cruți. Mi-am pus în gînd să fac numai ceea ce îmi vei spune tu. Consider răspunsul tău ca un glas al oracului.

Primește o sărutare afectuoasă dela

Iuliana P.

Răspuns pentru Iuliana P.

N'am să-ți spun că nu e de preferat ca bărbatul să fie mai în vîrstă decît femeia, dar nici nu ți pot spune că fidelitatea, statornicia, dragostea unui bărbat este în funcție de diferența de vîrstă —dintre el și femeia pe care și-a făcut-o soție.

Când însă un bărbat se gîte mai tînăr decît femeia lui, își dă poate mai multă dreptate ca s'o înșele, are, un argument în plus, chiar față de conștiința lui.

Nimic însă nu poate garanta fidelitatea unui bărbat nici când el are cincizeci de ani și soția lui, douăzeci!

În general, bărbații vor să aibe întotdeauna ceace nu au: dacă sunt înșurați cu o femeie mai bătrînă decît ei, aproape în mod sigur, o vor înșela cu una mai tînără, și... vice versa. În ori și ce caz, mai tîrziu sau mai de vreme, o vor înșela-o. Judecînd problema din punctul de vedere al soției, cred că este o chestiune de... amînnunt dacă „rivala” va avea cu cîțiva ani mai minus, sau în plus...

Ar fi așa dar absurd, să renunți la un bărbat pe care îl iubești și care te iubeste, numai pentru că dintr-o întîmplare, el s'a născut cu șase ani mai tîrziu decît d-ta.

Nu știu cît timp va rămîne cu d-ta — poate, toată viața, eu ți-o doresc — poate, cîțiva ani, dar nu ai nici mai multă siguranță, nici mai multe șanse de stabilitate cu un alt bărbat, care să fie el mai în vîrstă decît d-ta cu șase sau cu zece ani. Nici cu douăzeci!

Îți dau un sfat: să nu mai faci atîta caz, de această diferență de vîrstă. Nu înșelă, prea mult, dacă ai vrea să treci peste ea, nu i-o aminti mereu că nu cred să-i faci plăcere.

Ai grije de d-ta, menajează-te, îngrijește-te, nu te ingrășa, conțu să-ți păstrezi avantajele fizice cu care ai fost înzestrată. Și nu aven pentru el, o dragoste prea maternă.

Când o femeie e mai în vîrstă decît bărbatul ei, trebuie să fie ea mai „copil” decît el.

Rosemarie

Posta mică

Tucu D.

Ai procedat așa cum trebuia să procedeze orice adevărat bărbat când este înșelat.

Să nu regreti; nu mai e nimic de salvat. În ceea ce privește „mizantropia” d-tale, sunt sigură că o să te vindece tot o descendentă a Evei! Sunt două feluri de femei: unele nîtrăvesc și altele vindecă...

Gicu

Ai fost cam prea întreprinzător cu „eleva” d-tale și nu mă miră că ai speriat-o și ai pus-o pe fugă. Dar în definitiv, ce gînduri ai cu ea? Nu e destul, că ți place fata și că ai chef s'o strîngi în brațe!! Dacă planurile d-tale de viitor, se limitează la o „aventură”, ar fi mai cinstit să nu mai insiști!

Ileana M.

Din felul cum te-ai purtat cu el, ar fi putut înțelege că nu ții la el. E recomandabil pentru o fată tînără să fie rezervată chiar cu bărbatul pe care îl iubește, dar nu trebuie să caadă în extrema aiaaltă, respingîndu-l.

Poți fi prietenoasă cu iubitul d-tale, rămînd seriosă, cumințe. Scriem-i o scrisoare dragă și când va mai veni data viitoare ai te vadă, poartă-te mai puțin rece.

Marieta

Ai comis o greșală de neiertat lăsînd boala de care suferi, să devină cronică. Lasă jena la o parte și du-te de urgență la un Dispensar Medical sau la un Spital unde ți se vor da îngrijirile necesare în condițiuni avantajoase.

Vinde ceva și procură-ți neapărat bani pentru tratament, alimîntîr, și să nenorociți toată viața. Gînd

dește-te cu toată seriozitatea că e în joc sănătatea d-tale, viitorul d-tale și că trebuie să faci tot ce e posibil și tot ce nu e posibil ca să te însănătoșezi! Dacă vei mai întîrzia mult, boala te va doborî la pat, vei suferi cumplit și vei avea nevoie de un tratament foarte lung ca să te curărești.

Amenda

Ai invocat prețente, nu motive. E clar, se eschivează. Nu insista căci pe măsură ce depui mai multă stăruință ca să-l recușigi, pierzi în stima lui.

Fii demnă, nu prin umilințe îl vei recuceri! Poate dimpotrivă, dacă nu i-ai arăta nici un fel de slăbiciune, ai izbuzi să-l impresionezi.

Niculici

La vîrstă pe care o ai, am impresia că nu comiți un sacrilegiu față de părinții d-tale dacă într-o chestiune care te privește strict personal, treci peste punctul lor de vedere. Mai ales că acest punct de vedere este meschin și cu totul injust!

Rosemarie

Toată corespondența pentru paginile „Dala Femeie la femeie” va fi trimisă la următoarea adresă:
SOCIETATEA ZIARUL
Revista „REALITATEA ILUSTRATA”
Str. Th. Masaryk Nr. 17, București
Rosemarie

Răspundeți

să fie și dulce dar și amar și cald, dar și rece. Când este într-un singur fel, devine monoton.

Nevasta d-tale nu trebuie numai să te admire: trebuie să-ți fie și puțin teamă de d-ta. Teamă că te-ar putea gîrde, teamă că deși ești bun, ești și rău, deși ești generos, poți fi și calculat, teamă că deși o iubești, s'ar putea să n'o mai iubești teamă că deși te cunoaște perfect e ceva în d-ta care totuși o neliniștește și care l-ar putea face surprizel!

Nu e deloc greu s'o faci să te iubească, e mai greu să n'o faci să te iubească prea mult! Așa se întâmplă cu femeile: cad dela o extremă la alta, domnule „Bébé”!

Rosemarie

TREBUE S'O ASCULT PE MAMA? ÎNTREABĂ MARIA T.

Scumpă Rosemarie,

Am 17 ani, tata a murit cîțiva ani după ce am venit pe lume și mama din cauza mea nu și-a refăcut viața.

Acum doi ani m'am împrietenit cu un băiat cu 1½ mai mare ca mine, ne-am iubit nu mai decît. E serios și sîrguitor și l-am dat toată încrederea mea și ne-am logodit.

Mama când a aflat de aceasta mi-a interzis să-l mai văd,

găsiind situaținea socială a logodnicului meu inferioară și pretinzînd că toată atitudinea lui este interesată.

Eu care o iubesc pe mama și n'am avut niciodată cu ea nici o neînțelegere, sufăr din cauza incapacității ei și din cauza... neascultării mele... căci am continuat să-mi văd

logodnicul. Știu că mama va fi desamăgită când va afla adevărul — neascultarea mea n'a fost fără de luptă — două luni ne-am chinuit amîndoi, dar n'am putut rezista dorului care ne chinula... nu ne-am putut despărți!

Ce să fac? Să ascult pe mama, să-mi ascult dragostea?

Să nu spuneți că suntem prea tineri ca să ne iubim cu adevărat, să nu spuneți iar că prima dragoste nu e nici odată cea mai temelnică — să nu spuneți că sunt mofturi, vișuri sau idealuri care trec — luați-ne în serios, și serios răspundeți-ne.

Maria T.

RĂSPUNS MARIEI T.

Mama d-tale n'ar fi o mamă dacă nu s'ar opune unei căsătorii cu un bărbat pe care nu-l cunoaște și pe care l'ai întîlnit din întîmplare. Ea are nu numai dreptul dar și datoria să viseze pentru d-ta de un viitor liniștit și fără de surprize.

Se poate întîmpla încă ca acel pe care-l iubești azi să fie acela pe care o să-l iu-

Rosemarie

Strania întâmplare a GINEI VANELLI

Femeia împături banii într-o basma și îi băga în sân; apoi mângâie vâlel pe grumaz, cu ochii la vacă, dar cu gândul aiurea. Avea atâtea nevoi, cari o cotropiau și era singură să le facă față, la toate.

Satul fusese pustiit de războiu, casele stăteau cu ușile și geamurile căscate, asemănătoare unor guri îngrozite, ce strigă ajutor. Nu mai era un pat, o masă întregă, pardoseala era ecoperită de cioburile vaselor sparte.

Se întorsese, în urma armatei americane, cu bocceaua pe umăr, cu vaca de funie și cu copiii atârnați de fustă, cari scânceau a foame. Tipete de jale răsunau în tot satul, fiecare își cerceta căminul și-și socotea paguba. Femeile se adunau pături și comentau, în graiul sonor al dialectului roman, blestemând soarta și ocărmuirea care îi adusese în sapă de lemn.

Gina se socotea mai nenorocită decât toți ceilalți; casa îi era un morman de ziduri arse, bărbatul îi murise în războiu, copiii mici, — trei fete și un băiat, — nu-i puteau fi de nici un ajutor. Le înghebase un culcuș în grajdul proptit în stâlpi, alături de vacă, dar aceasta nu ajungea, aveau nevoie de haine, de hrană. Se uita la trupurile lor micuțe tremurând de frig, de spaimă și de foame și la fetele lor trase, unde nici un zămbet nu se mai rădăcea. Alfio, băiatul ei cel mai mare, încerca s'o ajute. Legăna fetele, ducea vaca la adăpat și se scormonea toată ziua prin gunoi, în căutarea unor rămășițe din fosta lor gospodărie. Cu ochii lui serioși, o întreba mereu de rostul lucrurilor, întrebări atât de naive și de logice, cărora totuși, nu știa să le răspundă.

— „Pentru ce se băteau oamenii, de ce se supăraseră? Toți erau supărați, așa mulți, unii pe alții? De ce dăramaseră satul lor și casa lor? El nu se certase niciodată cu nimeni!”

Maică-sa dădea din cap: „acum nu poți înțelege, ești prea mic”.

Veni o vreme însă, când își dădea seama, că trebuia să vândă vaca. Copii nu mai aveau o bucată de pâine, zdrențele ce îi acopereau se rupseseră în așa hal, încât nu-i mai putea scoate din paie, în care dormeau noaptea. De altfel vaca nu mai avea ce mânca, împrejurimile erau atât de răscolite, în urma tălărilor, încât, cu greu, își făceau loc firele de iarbă, prin bolovanii pârjolii.

Cu inima grea, se hotărî la acest ultim sacrificiu; vaca era tot ce-i rămăsese din buna ei stare de altă dată. O târâse cu ea peste tot, prin satele unde se adăpostise și iarna trecută le fusese singura căldură, ce împiedicase copiii să moară de frig. Noaptea, copilașii se strâneau în jurul ei, lipind trupurile lor slăbănoge de căldura blajină a dobitoacului.

Plecăse la târg cu vaca și, după multe tocmele, o vânduse unui fermier chiabur, ce se uitase la vită — i se părea ei — cu ochi miloși.

Împătură banii în basma și îi îndesă adânc sub brâu, deadreptul între piele și cămașă. Apoi grăbi pasul, căci două griji o chinuiau: copiii, rămași singuri toată ziua, în paza doar a lui Alfio, fără altă hrană decât o bucată de pâine și ultimul blid de lapte muls dela vacă. (N'o mulsese prea mult, ca să-i fie ugerul plin de lapte, când o vor cerceta mușterii și astfel să capete un preț mai bun), — și frica de tâlhari, care se înmulțiseră nespuse și atacau călătorii până în marginea Romei. Alerga aproape pe șosea cu ochii atinți numai spre soare, socotind alunecarea lui spre zărea mării tireniene, dunga argintie în asfintit. Munții Sabine se profilau, oboșiți de vremuri, străjuind peisajul trist și auster al campaniei romane.

Dar Gina Vanelli n'avea vreme să privească lucrurile dinprejur. Întreba pe toți care îi ieșeau în cale, dacă se svoniseră hoții pe aproape și răspunsul ce-l primea, era mereu același: „Adineauri se întâlniseră cu un om ce fusese desbrăcat de ei și bătut. Umbra prin împrejurimi să dea de urma lor și a măgărușului ce-i fusese furat”.

— „Dar ziua, nu-i așa, ziua, nu ataca lumea?” Desigur când umblau oameni mai mulți pe șosea, stăteau ascunși, dar cum se întuneca, împrejurimile nu mai erau sigure.

Femeia socotea, în cap, când va ajunge acasă. Dacă ar găsi o căruță s'o ia, cel puțin o parte a drumului. Dar căruțele înalte, pe două roate, cu coviltire înflorate, cărau butoaiele de vin spre vale.

Gina ajunsese în satele Tuscolo, aci toate erau ca altă dată. Linia frontului se oprise dincolo de deal și locuitorii scăpaseră cu căminele neatinsse. Se văitau de greutățile vremurilor. „Ce înseamnă asta” gândea Gina, „v'a rămasa casa și grădina, mobilă și vasele gospodăriei: hainele nu v'au fost risipite și pierdute pe drumuri. La iarnă veți avea sobă în care să faceți foc și

plapomă să vă înveliți, iar măs-linii sunt încărcate de roade”.

Nu mai de nu i-ar lua banii, simțea că inebunește la gândul acesta, un clește începu să-i strângă tâmpile și un ciocan o bătea în cap: Banii, banii să nu-i ia banii!

Se lipsise de vacă ca să aibă cu ce cumpăra făină de grâu, să facă copiii, câte o pâinișoară în fiecare zi și să plătească zidarului să-i acopere una din odăițe, ca să aibă un adăpost. Luase 180.000 de lire pe vacă... oare cât vor costa cărămizile, țiglele și varul de tencuit camera din fund. Era cea mai bună, căci era mică și călduroasă și nici acoperișul nu era prea stricat deasupra ei. Mai trebuia să se gândea și la ușa și la ferestre, trebuiau toate cumpărate din vreme. Dar Ambrozio, cât îi va cere oare pentru lucru? Socotea că-i vor rămâne bani destui să poată cumpăra făină până după Crăciun, și, poate, și scutece noi, pentru Nina. Pielea ei fragedă era numai o rană din pricina cârpelor grosolane în care era învelită.

Ajunsă la capătul satului se opri o clipă și rămase pe gânduri, era foarte aproape de fratele ei; poate ar face mai bine să se abată din drum și să treacă pe la el. L'ar ruga s'o întovărășască; chiar dacă mai pierde timp până la el, era mult mai sigur să umble în tovărășia unui bărbat. Așa cel puțin nu-i va mai fi frică de bani. Se hotărî repede și apucă pe o cărare în sus printre vii. Strugurii nu erau încă copti, dar poama bogată se vedea pretutindeni. Vițele se cățărau pe măsline, formând bolte stufoase și umbrare naturale. Frunzele din vârf începeau să ruginească, incunând pomii cu haină de purpură.

Gina se opri o clipă și duse mâna la piept; suise prea iute urcușul și sufla greu.

Când împinse poarta ușoară făcută din scânduri joase, un câine o întâmpină, lătrând, dar repede o recunoscu și începu să salte în jurul ei, voios. La auzul larmei, un om înalt apără în ușa căsuței de piatră, privind cercetător.

— „Bună ziua Beppo”, zise femeia, lăsându-se, cu un suspin de mulțumire, pe banca de lângă intrare.

— „Bună ziua surioară”, răspunse bărbatul, „dar ce vânt te aduce pe aici, unde sunt copii?”

— „I-am lăsat la Rocca Priora, căci am fost la târg de mi-am vândut vaca, nădăjdindu-se că sunt bine, cu toate că am mare grabă să ajung acasă, căci i-am lăsat în paza lui Alfio și oricât de bun ar fi copilul, nu are decât nouă ani”.

— „Ți-ai vândut vaca?” zise Beppo, „cel puțin ai luat un preț bun?”

— „Santa Vergine”, răspunse Gina, „biata vită făcea de două ori atât, dar am fost nevoită, nu mai aveam cu ce s'o hrănesc și copiii au nevoie de pâine”.

— „Cât ai luat?”

— „180.000 de lire, o avere altă dată, acum nu știu dacă are să-mi ajungă să repar o odăie și să cumpăr doi saci de făină”.

— „Ai dreptate”, răspunse bărbatul, scuipând cu dispreț, „avem nevoie de mulți bani în ziua de azi, ca să trăim”.

— „Am venit să te rog să mergi cu mine până acasă, Beppo, mi-e frică de tâlhari. În oraș nu se vorbește decât de isprăvile lor, am auzit că desbracă drumetii. Ce m'asî face dacă mi-ar lua banii?”

Beppo o privi o lungă clipă gânditor.

— „Unde ai pus banii?”

— „Sunt în sân, legați într-o basma, dar dacă mă caută, i-ar găsi numaidecât”.

Bărbatul rupse o frunză și începu s'o mestece.

Realitatea WESELA

CUM SE CUCERESC BĂRBAȚII

Reportaj humoristic de YOLLY

Timpul merge. Zilele se scurg unele ferice, altele sumbre. Vese-lia face loc griiilor, după creștii în flori vin troenele apăsătoare, doar un lucru nu cunoaște pierdici! AMO RUL! Cum spune cântecul francez: „Il n'y a qu'une chose qui dure tout jours, c'est l'amour”.

Pentru aceste motive, altruist, m'am gândit să contribuie și eu cu

sfaturi folositoare la fericirea semenelor mele. Am culcs dela oameni cu experiență părerile lor cu privire la metoda ce trebuie întrebuințată în arta de a cuceri în mod sigur un bărbat. Păreri pe care le pun la dispoziția celor lipsite de fantezie.

Iată ce mi-a răspuns:

D-nul O. R., 25 de ani, pictor. — Nu mă poate cuceri decât o femeie cu perspectivă.

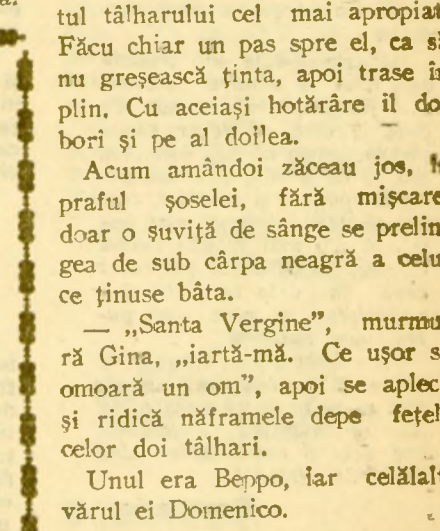
D-ra G. A., 58 de ani, literată. — Nici unul nu merită să fie cucert. Dar eu ar fi mai mare decât oana.

D-nul A. B., 50 de ani, viticultor. — Să admire tot ce fac.

D-ra A. C., 25 de ani, doctoriță. — Orice metodă e bună. Sunt atât de ușor de cucert.

D-nul R. L., director de bancă, 59 de ani. — Să nu fie prea inteligentă, nu-mi place să fiu bătut la cap. Nici prea frumoasă, sunt gelos. În schimb mult temperament.

D-nul C. V., colonel în retragere, 59 de ani. — Nu pot rezista unei femei ce pare ușoară și apoi e înzestrată cu înveșnare.

D-nul V. S., inginer în pastă făinoasă, 55 de ani. — Nu vă spun, căutăm profil pentru o măscă.

D-na L. Y., 38 de ani, casnică. — Începeți devreme, dacă doriți ca succesorii să fie siguri. Bărbații tineri sunt mai tineri de cucert, fiind naivi și fără experiență.

D-nul D. N., 22 ani, student. — Să fie drăguță, deosebită, și să aibă o legătură.

D-nul A. M., 35 de ani, femeie la oate. — Fiți ironice și mintiți-i cât puteți.

D-nul A. M., 35 de ani, femeie la oate. — Fiți ironice și mintiți-i cât puteți.

D-nul A. M., 35 de ani, femeie la oate. — Fiți ironice și mintiți-i cât puteți.

D-nul A. M., 35 de ani, femeie la oate. — Fiți ironice și mintiți-i cât puteți.

FEMEIA IN Realitate

DOAMNELOR Stiti să îmblătrăniți?

Prima zbărcitură! Ce tragedie în trezărită în oglindă! Ridurile! Ce nu au făcut cochetele din toate timpurile spre a le înlătura și ce nu fac frumoasele noastre de astăzi pentru a le „edea” dispărând! Numai că, asemenea grăului care s'a trezit în plină iarnă și nu are provizii, unele din eleganțele noastre vor să se lăscie pe lângă care nu au avut prevenirea de a înălțura când mai era încă timp.

Imi aduce aminte de bunică și blânda mea odată, când cântând ușor o dantelă de pânză și gândindu-se la ridurile ei multe, cugeta cu voce tare uitându-se mai cu luare aminte la fierul electric și la boțitura de dantelă care sub apă sarea fierbinte se transforma într-o feerie spumoză.

— Dede care nu pot să-mi calc și zbărciturile de pe obraz cu fierul încalcat?

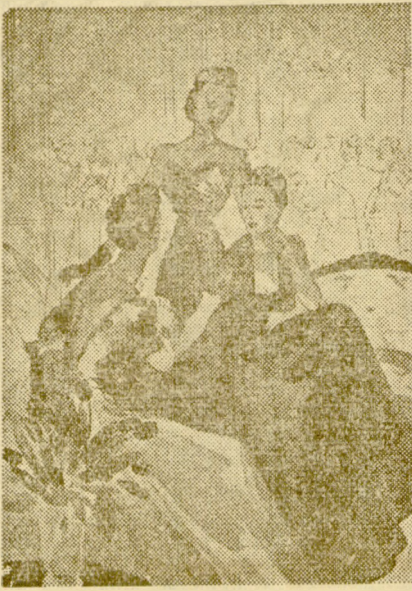
Intrădeveni! Ce simplu ar fi.

Și totuși, după cum vedem uneori oameni bătrâni dar perfect de sănătoși fizic, tot astfel numeroase femei supuse unei vieți întregi de igienă estetică și rațională, abordează gâzici de ani fără nici o zbărcitură.

Am citit odată într-un „magazine” venit direct din New-York la Misiunea Americană, că Americanele a căror piele suferă enorm după urma caloriferelor, după urma pieței narelor uleiului podure de securile puternice și a aparatelor electrice de tot felul, și-au luat bunul obicei de a-și vaporiza fața în fiecare seară înainte de culcare, timp de cinci-zece minute, cu apă simplă. Ele primesc în chipul acesta o binecuvântată ploaie facială, menită să procure epidermei un dilatarea necesară.

Frica de riduri face pe multe femei să se supună la cele mai groaznice sacrificii în speranța de a îndepărta apariția acestor cute care le trădează vârsta.

Iată astfel secretul frumoasei Marie Bell della Comedia Franceză, secretul care îi ajută să pară și de proaspătă în serile de premieră, cât și la diferitele și numeroase petreceri.

ceri, serate și baluri la care este nevoită să se dădă, ne lăsa să se întindă să se simtă surmenată sau „nerăvătată”, dacă are o piele „seacă”, sau o contrarietate, ea se întinde în pat și stă astfel până îl dispare zbărcitura. Apoi se scutură frigidă, frumoasă, bine dispusă, cu fața netedă și cu toate ridurile șterse.

O alta frumoasă celebră, o „ingleză” de data aceasta, care deși în urmă cu cinci-zece și cinci de ani are un ten de douăzeci și cinci, ne sfătuiește să ne impunem o zi de odihnă absolută la fiecare zece zile de ocupații obișnuite, o zi de „bucă”, de calm, de voce bună, o zi în care să stăm în pat.

Iată cum decurge ziua de odihnă a acestor adevărate sclave a frumuseții: ea doarme dimineața „de obicei”, apoi face o baie caldă se urcă din nou în pat, la un mic „sejun ușor” — pălăie prăjită și un pa-

har cu lapte — și stă liniștită, cu perdelele trase. La prânz ia o masă; a șase se sepoală pune un „robele-chambre”, nu se fărâșă, nu se gătește, el se lungeste pe un „chaise-longue” sau se culcărește într-un fotoliu, până la zece seara, când se culcă din nou. Se pare că de treizeci de ani nu a schimbat o lotă din acest program. Dacă se plictisește în pat, rasfoște câteva, zăre amuzante; își interzice tot ce ar putea să o turbure sau să o facă să cugete. Mai întâi dacă e a „tin” de acest program și în timpul fatuoșelor alarme aeriene „undonez”.

Mărturisesc sincer că pentru a urma cu strictețe acest tratament, trebuie un efort mare, o viață în care iubirea de sine primează. Sunt câteva datorii zilnice în viața unei femei, oricât de superioară ar fi ea; datorită de soție, de mamă, de stăpână a casei... Încă mă întreb care ar fi femeia capabilă să sacrifice frumuseții trei zile complete în fiecare lună!

Eu una nu am avut niciodată curajul să recomand clienților mele metoda de a rămâne tânără și celulele frumuseții engleze. Există o limită în toate. Bine înțeleg, nu ne este așezat să facem tot ce e posibil pentru a păstra cât mai multă vreme avantajele acordate de natură; aceasta nu trebuie însă să însemne că atunci când a sosit ceasul bătrâneții, când avem fil mar, să uităm că ei preferă o mamă dragă, osoasă, devotată, cu fața puțin cam vârstă, dar bună și dulce, unei mame indiferente, triviale, dar micu frumoză.

Iar pentru cele care nu au copii, le sfătuiesc să-și ocupe timpul de libertate împodobindu-și mintea și perfecționându-și inima și spiritul, căci de foarte multe ori persoana morală e tot atât de demnă de interes ca și persoana fizică. Mai bine o zbărcitură în plus și o calitate câștigată, decât un obraz neted și un suflet gol.

D. C.

IN PRACTICĂ

Oricâtă grijă am avea totuși se întâmplă ca o pată să ne strice rochia. Ce disperare! Ce-l de făcut?

CERNEALA? Curățați cu băgară de seamă, cu eter sau lapte proaspăt. Aveți grijă să nu se decoloreze locul. Mai bine încercați întâi pe o bucăcișă de mătase separat.

VIN? Lapte cald, apoi apă rece sau amestec diluat cu apă.

SANGE? Cocă făcută cu amidon și apă lăsați să se usuce. Sau apă caldă și amestec de lingură de supă la litru de apă.

GRASIME? Presărați talc. Lăsați să stea o noapte întreagă. La nevoie începeți din nou. Pata va ține sigur.

Pentru aște necunoscută încercați să le ștergeți cu o cârpă udă, mulată în alcool.

PAZ: Curăța aluminiurile, și nu scotă patina de pe bronzuri sau aururi patinate.

Din frunze faceți un tampon, mulăți în cenușă și frecați obiectul, lustruți cu o flacă.

RUBARBA: Cu zeama de rubarbă spălați-vă crăcițele de aluminiu.

Poftă bună

Legumele uscate sunt acum cea mai obișnuită hrană a fierăriei, de aceea să căutăm să variem pe cât posibil felul de a le găti. Din fetele ele se pot varia la infinit, sunt gustose și foarte hrănitoare.

În genere fierbeți așa legumele: Spălați și alegeți boabele, puneți-le în apă timp de 12 ore înainte de a le pune la fier. Acoperiți-le cu apă într-o cratiță ce merge la foc, spumă, adăugați 1 morcov, 1 ceapă, mărar, pătrunjel și lăsați să fiarbă la foc mic.

Legumele uscate sunt bune:

1. În salată;
2. În puré sau supă.

FASOLEA

A la maître d'hôtel. — Opărită cu unt, amestecată cu mărar și pătrunjel tocat.

Cu smântână. — Adăugați unt și smântână și amestecați pe foc câteva minute.

Imbrăcați-vă ieftin

Aveți un coupon de lenaj de 0,95 m. pe 1,30 m. Atunci puteți face o justă. Nu va fi complicitate de făcut și va dăm măsurile și tiparul.

Tăpați o plăcă după tipar partea lată în față, partea strâmtă în spate. Fuste în fața și spatele cusătură în spate și o manta cu creșuri în față pe plată. Veți avea a fustă modernă și foarte ieftină.

CE ÎTI VISĂ

GALEENI — Dacă visați că priviți o grămadă de gâlbene. (bani) însemnează că veți face cunoștință unor persoane bogate în a căror tovarășie veți petrece plăcut vremea. Într-o zi nimeni nu vă va cunoaște; ele însă, fără ca dumneavoastră să știți, vă vor ajuta mult în clipele când situația dumneavoastră materială va fi în grea cumpănă.

FAMILIE — Dacă (so) întâmplă să vedeți în vis o rudă de amorie sau pe cineva din familia dumneavoastră care nu vă este rudă de aproape, însemnează că veți face cunoștință unei persoane, — a unei femei sau a unui bărbat — cu care, mai târziu, legătură de dragoste veți avea.

GALUȘTE — Dacă vă vedeți, în vis, înghinț gâște fierbinți, mare rușine veți păți într-o adunare. Dacă vă visați făcând în bucătăria dumneavoastră, găște, însemnează că vă vor sosi pe neașteptate musafiri, vă bucurați mult de sosirea lor.

BATE — Dacă vă visați pe dumneavoastră scaldându-vă într-o baie caldă, bună, însemnează că persoanele și prietenii ce vă înconjoară sunt sinceri și devotați. Dacă însă baia în care vă scăldați e rece și vă este frig în apă însemnează că sunteți înconjurat sau înconjurată de dușmani cari vă pizmănesc.

Ecouri din Paris

AGNES, marea modistă pariziană pretinde, nu fără o oarecare dreptate, că în general femeile nu știu să-și aleagă pălăria care convine ansamblului lor de primăvară. Pălăria destinată să însoțească tailleur-ul de dimineață nu trebuie niciodată să „mească” și cu rochia de după-masă. Deaceia, pentru ființa de dimineață ea propune numai feuturi foarte sport, dar nu prea masculine. Feminitate mai înainte de toate! Modelul ei favorit pentru plimbările dinainte de ora douăsprezece este, în primăvara aceasta, o pălărie „amazonă” cum se purta pe vremea lui Louis Philippe. Calota suplă a acestui model și esifa ce cade moale pe un umăr încadrează în chip ideal orice figură și se asortează cum nu se poate mai bine cu linia sobră a unui tailleur masculin.

ALINE EXPERT, modistă „en vogue” din Place de la Madeleine s'a specializat în turbane create anume pentru drumurile cu bicicletă. Iar cum bicicleta este în ce în ce mai trebuincioasă parizienilor grăbite și neînținuți cât de numeroase sunt cererile!

Pentru primăvara 1919 ea difuzează turbanele eroice din fulari imprimate, din „surah” cu plățele și din organdi cu buline.

Înainte de a părăsi capitolul pălăriilor trebuie să amintim ultimele berețe ale excentricului ALBOUY. Majoritatea sunt confecționate din noile tafetas și gros-grain, nimbate de tul sau de voalete de pae și agrementate cu buchețele de proporții destul de voluminoase de lăcrămioare, lilies și flori de calș.

AMY LINKER posedă darul rar de a ști să joace pe gama contrasturilor. Cu o înalta măiestrie ei preconizează tailleur-ul sobru de culoare închisă, purtat cu o chemizetă roșie ca sângele, cu un buchet de lăcrămioare la rever — odată cu primele raze de soare cu dispărut de pe reverele parizienelor clips-urilo standard — și o pălărie bleu-ciel.

JEANNE LANVIN combină practicul cu elegantul: ea transformă o simplă rochie de după-masă într-o elegantă ținută de seară cu simplul ajutor al unor manșete și a unui cordon lucrat în cabochioane de argint întretăiate de fire roșii de celofan și gremetate de franjuri lungi de mătase neagră.

Efectul este de o grație și de un „chic” incomparabil.

REINE BAILLY, faimoasă creatoare de bijuterii fantastice din rue de la Boétie, lansează pentru tailleur-ul de orăș și serle extrem de variate de clips-uri cu subiecte amuzante, lucrate din materii colorate; o trăsătură cum se făcea în 1909, semnele zodiului, o lanternă de minier, o paletă de pictor și multe alte lucruri originale. Nu se poate spune că în această reviză spiritul parizian șomează?

BALENGIACA s'a gândit mai mult deosebire la mica Pariziană care este invitată la masă și nu are altceva cu ce să se îmbrace decât rochița ei de crepe-mat negru, când a creat o nestăvilită gamă de jilete de paște. Fantazia lui s'a dat curs liber combinând jilete roze; bleu; gris-perle, argintii, aurii; corail, lavandă; mauve; citrin; vert-ail și naere, destinate să transforme rochița cea mai simplă într-o feerie ținută de dinu.

Inventivitate! Inventivitate!

Nimeni nu-l poate îndepune mai mult pe **JEAN CAVIRON**, marochinierul din rue du Faubourg Saint Honoré, decât să constată că o clientă măruntică își alege una din acele genți de proporții respectabile destinate să însoțească o ținută de manechin 42-44. Femeile mici să poarte genți mici, spune el, alfel ele vor părea și mai scunde. Dimpotrivă, cele înalte să se ferească de gențile prea mici dacă nu vor să pară ridicole de înalte. Proporția trebuie să primeze moda, gustul și toate celelalte considerente mai mult sau mai puțin variabile.

Do.

DOAMNE CÂT DE PROȘTI SUNT BĂRBAȚII!

Propruiul meu soț îmi face curte; nu m'a recunoscut! Un ten proaspăt cat'felat, fără riduri a făcut din mine o altă femeie

Care-i secretul?

MASCA ANTIRID pentru ten uscat
MASCA ADSTRINGENT pentru ten gras
lansate de Cosmetics Margo
care se întrebunțează la domiciliu, fără pierdere de timp, fără cheltuieli excesive.

Cereți la drogherii și parfumerii

SFATURI PRACTICE

Soșoni și pantofi de antilopă

Ca să stricați pantofii de antilopă în soșoni îmbrăcați peste pantofi o pereche de ciorapi vechi și puneți pe urmă soșonii.

Cum se spală lăna albă

Ca să nu se îngălbenescă, adăugați în apă cu care clătiți o linguriță de bisulf.

MODA ^{IN} Realitate

Forma pălărilor de primăvară este foarte variată: ele sunt înalte sau joase, purtate în creștetul capului amintind pălăriile postilionilor sau pe ceafă, uneori ca micile calote ale înalților prelați. În general nu se poartă pălării mari.

Schiaparelli creează acest joben din fetru negru cu panglii late în dungi verzi și roșii, pentru un tailleur de primăvară. Rose Valois: pălărie din fetru galben cu jersey marron.

Din jersey ușor de lână sau din mătase grea, faceți aceste două rochii cu drapeuri cari accentuează șoldurile. Corsajele vor fi foarte mulate și mânecile deasemenea strânse pe brațe.

Pe o rochie din lenaj galben broderiile din lână neagră de pe corsaj se prelungesc pe șolduri formând buzunare și dând amplexare fetei.

Cute și drapeuri pentru rochi de primăvară.

Fusta din cute necălcate a acestei rochi din lenaj verde deschis fermează un conărași cu drapelul în „bias” al corsajului închis foarte sus.

Cutele verticale de pe umeri și corsajul rochiei din lenaj pepita se deschid sub cordon accentuând firgimea fustei.

Și încă drapeuri pentru rochii elegante. Lanvin creează o rochie lungă până

la glezne pentru ora cocktail-ului, drapată în față — Pignet: drapeuri orizontale pe corsaj și la talie pentru o rochie din jersey negru. Molyneux reține drapeurile de pe șolduri prin două lanțuri de aur; rochia este din „Triple voile” bleu imperial.